1915

MISTELTENEN

Julemagasin for Danske i Amerika

Udgivet af

Axel H. Andersen

312 Brown Block

OMAHA, NEBRASKA

MISTELTENEN

-:-1915-:-

Julemagasin for Danske i Amerika

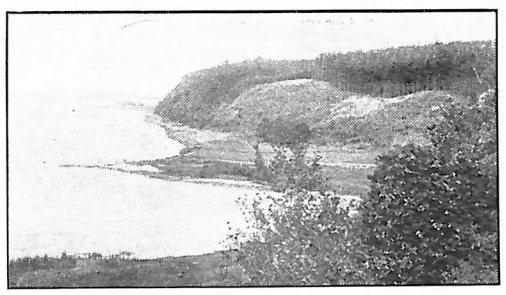

Axel H. Andersen's Forlag, Omaha, Neb.

Julesang.

Syng Julen frem af Hjertets Vraa
med alle de deilige Dage,
der langs ad Vejen tindrende staa
saa iangt og saa længe tilbage.
Fra Himlen tog den gyldne Gnist
med Lys ira det evige Høje,
--- den tænder samme Fryd som sidst
i Barnets stirrende Øje.

Hejs da dit Lys: Julens Træ
som Lykkens Ledelanterne
og tag et Barn paa hvert Knæ
og peg paa den evige Stjerne.
Den drypper ned sit Guld som Haab
paa alle de grønnende Grene —
Den Sjæl, som dette Lys gav Daab,
skal aldrig sig føle alene.

Se Himlen staar i Stjerne-Skrud
med tusinde tindrende Bavner —
det er som Nattens stille Gud
vor Jord ved sit Hjerte favner;
som daled ned et Englekor
med Himmelens Melodier,
som fløj en Sværm henover Jord
af Stjernernes gyldende Bier.

Syng Julen frem af Hjertets Vraa
med alle de dejlige Dage,
der tindrende langs ad Vejen staa
saa langt og saa længe tilbage.
Fra Himlen sprang den gyldne Gnist
med Lys fra det evige Høje:
Den tænder samme Fryd som sidst
i Barnets stirrende Øje.

SOPHUS MICHAELIS.

:: RAS RØGTERS JULEAFTEN ::

Af *Karin Michaelis.* Illustreret af *R. Christiansen*

RAS Røgters Kammer var omme i den søndre Længe, men Ras kom der aldrig, og Støvet laa saa lindt og tæt over Gulvet, at man kunde se, naar en Skarnbasse havde pløjet igennem det. Hvad skulde ogsaa han med Kammer, naar han havde Bæsternes venskabelige Omgang!

Ras vadskede sig ikke.

Den Ting fandt han ubekvem og overflødig. Fik han sig om Sommeren i Marken uventet en Tordenskylle over Hovedet, kastede han sig badows paa Jorden og lod Regnen slaa Stortromme paa Buxebagens Hjorteskind.

Da Ras reddede Grevens Dreng fra at drukne i et gement Mærgelhul, var Faderen jo færdig ved

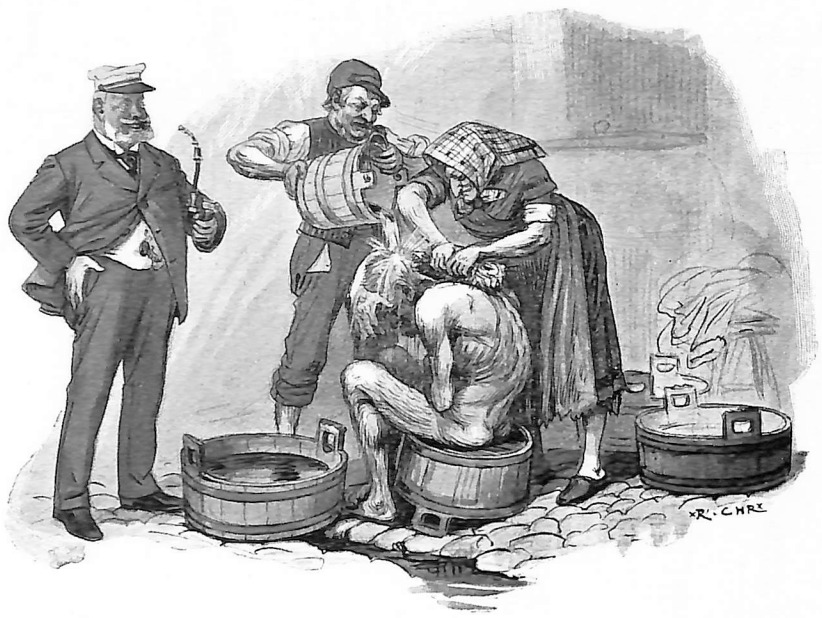

at forgylde Ras af Taknemlighed, men Ras nejede kun, som vanlig naar han talte med Storfolk, og sagde:

„Mæ' fo' Low aa Tak hans nodige Welskafthed — om han helles will beskænk' mæ', ku' han jo gyw mæ' æ Klat Hjortenskind te' Enden a mi' Bøwser, faa te' de' holder bedder end som de' Hverkenspjat Kvindfolk wøver sammel!"

Og Ras lagde sig paa Maven tværsover en Malkestol, mens Pigen med Hyssing sømmede den gule Bag i de hjemmegjorte blaa Buxer. Til Gengæld malkede han to Omgange for hende — saa var den Villighed betalt.

Ikke for aldrig det skiftede han Tøj med det Gode, men kommanderede Husbond ham i ren Uldskjorte, maatte han lystre — bagefter gnubbede han sig dygtigt i Renden under Kohalerne.

Hans Næse var nu indrettet paa den Slags.

Engang om Aaret, Aften før Høstgildet, lige naar Kokketøs og Bryggerspige var begyndt at bage Æbleskiver — de bagte hele Natten om, — blev Ras kaldt for Husbond.

„Naa Ras, skal vi saa svinge os imorgen?"

„Jowwel aa Tak, Husbond!"

„Min Kone vil gerne ta' en Sextur med ham, men saa maa han jo være i Pudsen. „Forstaar han?"

„Jowwell aa Tak, Husbond!"

Gennem Køkken og Bryggers trak Husbond af med ham ud i Vadskestuen. Der stod tre Baljer parat, en med Pumpevand, en med Sæbevand og en med skoldende Sodalud.

Og Sidsel Pommerans, den villeste Faareklipper i syv Miles Omfang, og Mikkel Praas stod grinende og parate.

„Af Tøjet da, Ras," sagde Husbond, og Ras krympede sig.

„Ka'en skær' lidt rap," sagde Sidsel, hun talte Bysprog og havde Fribolig i Fattighuset. Hun hjalp til.

Sidst faldt Skjorten, og Ras blev sat paa en omvendt Bøtte.

Klip, klap og klip, klap — der rendte alle hans klæge gulgraa Gammelmandslokker ned over Skulderen, saa vævre som vaade Mus.

Halmvisken fik en Gang Sæbe og Sand, kom i Sodalud, og Ras' Hovedbund blev renset for alt levende og livløst.

Siden skurede Sidsel og Mikkel Praas Resten af Ras helt ud til Storetaaen, og den med.

Ras tudbrølede.

Hvert Aar ved den Lejlighed græd Ras. Dels gjorde det ham ondt at komme af med Snavset, og dels mindedes han sin Mor, der for tre Snese Aar siden garvede hans Skind saa grundigt alle Aarets Lørdage.

Sidst blev Pumpevandet heldt over ham som en Byge, han blev gnedet tør og svøbt i et gammelt Dækken. „Nu ligner han s'gu en anden Græker," sagde Husbond, der røg Pibe under den Forestilling. Efter Sidsels Vurderingsskøn blev Ras Røgters Undertøj enten brændt til Aske og gravet ned, eller blot kogt ud i Trøje og Buxer kom i Ovnen, der endnu var hed efter Rudbrødsbagning, der fyredes op, og alt ondt blev vel fordrevet. —

Næste Dag var Ras fin, ren og ulykkelig. Han syntes, at hans sorte Sjæl i det hvide Legeme, passede saa daarligt som en Fedeso i en Gyngestol.

Men da han om Aftenen tumlede rundt i Sextur, var det, som voxede der Englevinger ud paa alle de fem Fingre, der laa udspilede paa Herregaardsfruens Ryg. Og hans Træsko klingrede saa festligt, som var de klampede med ægte „Sparrantenguld."

— —- —

Ras Havde sine Sorger, idelig ens var de, og kom igen sikkert som Aarets Maaneder.

Det var, naar Køerne kælvede.

Han led for dem og med dem og græd, saa det dryppede, naar de stønnede og krympede sig i Veer.

„Di stakkels Orm — di æ kummen faa Skaad', uden egen Skyld aa Orsagels', int som Tøseren, der sjøl æ ud om'et!" Og han virrede med Hovedet og hulkede.

Men var Kalven kommen til Verden, lykønskede han Moderen, døbte den nyfødte med fineste Adelsnavne, og var glad som en ung Fader.

Han var ikke gift, og naar Pigerne drillede ham med hans Ungkarlestand, svarede han gerne:

„Ka' I bring' mæ' en Styk' Kvindfolk, der leger po Eg aa ruger Onger ud! Ka' I de' — faa te' saa will a' ha' hinner strax!"

Han fandt, det var Vorherres eneste ijnefaldende Fejl fra Skaberdagenes travle Tid, at Fødselen voldte Fattedyrenes Hunkøn saa store Smerter.

„Aa, de' kun' jo ha waan repelrirt, om han haad gywen sæ' en bitt Kon bejjer Stunder — saadden te' baad' Kvindfolk, Bejster aa Awerkatter ku' leg' Eg aa rug. Men," tøjede han til, „man sku' jonte go i Rette mæ' Gud Herrens uransavelige Arbed — wi ku' jonte i syw Oer ha' goer, hwa' han ik lawed aa makked sammel i syw Daw!" —

Han ejede ikke en Trevl Tøj udover det, han gik og stod i. Hvad Nyt, der kom om hans Krop, var Husbonds kasserede. Løn tog han ikke imod. Hver Skiftedag, naar Husbond kom med Pengene, sagde han bogstavret og med stor Sindighed: „Sanker — Eder — ikke — Skatte — som — Møl — og — Rust — fortære — kunne, stoer der i æ' Biwel, aa a føller Relionen mæ den Krom Forstand a' Omtængels' Vorherre Gud har gywen mæ!"

Pengene blev da sat paa Bog, men Bogen vilde Ras ikke se for sine Øjne: „Saa sku' En barestens ha' di Papier aa swaar Renter a po Dummens store Daw — næ' helles Tak faa mæ'!"

Ras gik i Kirke hver Søndag, saa sort han var, men faldt gerne i Søvn, inden Præsten vel var begyndt. Naar Orgelet saa til Slut tog Fart, vaagnede han op, huskede hvor han var og gav sig til at bede alle de Bønner, der sad i ham fra den Tid han gik hos Præsten.

Mangen Søndag bad han højt og inderligt for „en nodig Faaløsning" — det var naar en af Køerne havde svært ved at kælve. Ja, engang overvandt han i den Grad sin almindelige Skyhed overfor Guds Tjener og Kirkens Hyrde, at han bad denne i Bønnen for the Syge og Sorgfulde mindes den brogede Ko, Jessebelle Løwenkop, som nu i tre Døgnfald ikke havde taget ved Æde.

Men Præsten talte ham til i Alvor og spurgte, hvorfor Ras gik i Guds Hus, naar han dog sov i Stedet for at høre Guds Ord.

„Jow, sier Jerres Welærwærdighed, di arme Kre'tur' stoer nu der aa gomler aa gomler aa fillesefirer øwer Lyw aa Dø'. Løss ka' di itt, aa skryw' ka' di itt, di æ hwerken døft helle kumfelmiret, aa aaller hør di saa møj som æ Sallem, faa a' ka' nu itt søng, aa Malketøseren sønger kons Wiser om Kiærlighed aa Troskaw', men lidt Relion maa di da ha'. Aaa enten te' a nu sower heller itt, saa lysser æ Prejst — mæ gonsti Tilladels' Jerres Welærværdighed — Welsinels øwer wos aall — aa den tar a mi hiem i æ Lomm' te' di sælle Bæjster!"

Præsten erklærede da myndigt, at Køer og Faar ikke var af samme Oprindelse som Mennesker, og derfor ikke kom i Guds Rige.

„Sku di da i æ Hølle!"

„Nej!"

„Saa — næ' Jerres Welærwærdighed aa Pastor, nærensti' di itt kom' i Høll aa it i Paradis — saa æ de' Hiel jou æ grou' Løgn. Faa te jen Stej' mo di jo gyr a mæ, aa enten di no ve putt mæ i Hølle — hwa' Gud forbyed', helle send mæ' i Abraham hanses Skyed udi Paradies, maa æ Kretur vær de jennele Stej!"

„Hvorfor dog det Ras?"

„Fordij te a æ Højter — aa a ska wel itt røjt Engler og mug' under dem. Næ, dir hwo' a kumme, dier kumme wal osse æ Bæjster!"

— — —

Den gamle Præst døde, og en mere skrap kom til Egnen. Ogsaa han hørte om Ras og satte sig for at ruske Røgteren ud af hans Uvidenheds Enfold.

Hver Søndag efter Kirketid holdt han Ras tilbage og talte Donner til ham og udlagde Bibelsproget med strenge Ord. Men Ras var som Flodhesten — hans Hud stod for drøje Slag uden at faa Strimer. Naar Præsten slap ham, drejede han sig op mod Vinden, rystede Ærmerne og Buxebenene og viftede med Trøjeopslagene, drev saa hjemad og gav alligevel Bæsterne den Velsignelse, Præsten have forbudt ham at anvende paa anden Haand.

Men omsider lykkedes det dog Præsten at jage Skræk i ham. Og gamle Ras gik fra Ko til Ko, strøg dem over de vaade Muler og græd. I de Nætter fik han ikke Blund.

Staldlygten hang i Krogen og gloede paa ham som et ondt Øje, og Blæsten udenfor jog mod Port og Mur som en bankende Knokkelhaand.

Det gøs i hans Krop. Han vendte sig og drejede sig, og Bæsterne hosted og Halskæderne ringled. Han følte med et, hvordan Tøjet klæbede til ham af Skidt, og hvordan det kribled og krøb i Haar og Hud.

— — — Og Præsten havde talt om at tvætte sig, og om ren Sjæl udi rent Legeme. Det var en Slump Tid siden Høstgildet nu — — —

Ras stod op og gik hen til Lygten. Der paa et Søm var en gromme solid Hampensnor, gromme solid. Man kunde da klynge sig op, saa var Livet af den Smule Krop, inden Satan kom og tog En.

Men Bæsterne — — —

Han kunde ikke bringe over sit Hjerte at forlade dem, de gode, rare, fornuftige Bæster — — og Præsten, som sagde, de ikke havde Forstand. —

Da var det, som et Lyn for gennem hans Sjæl — han lagde sig beroliget i Halmen, bad sine Bønner, bad som altid for hver Ko især, og sov ind, sødt og tungt, til Morgenstøjen vakte ham.

Dette skete otte Dage før Jul.

— — —

Gaarden Folk troede han var bleven gal.

Ras mugede og Ras skruppede.

Væk med Spindelvæv, og ned med Rotter og væk med det fede Møglag, der gjorde Gulvet blødt som et Grønsvær. Saa kom Turen til Bæsterne. Ras laante Børster og Sæbe og Soda oppe i Bryggerset og vadskede Dyrene saa rene, som havde de været smaa Børn, der skulde til Chocolade hos Grevens. Kostalden kom til at lugte af Renlighed.

Han sled med Dyrene, som skulde de optræde i Cirkus. De Hundrede Gange i Døgnet øvede han dem i at lægge sig paa Tælling. Den sædvanlige Sluelængs Dratten om var ikke god nok:

„Aaa Herrejøs — aa Herrejøs, bitte Wiweke Koos, int' saadden, int' saadden, aall' hinner Posselankentøjer ska' aa jen Gaang ind under hinner Maw' — saadden, ja —!"

Straks en Ko rejste sig i Baasen, var han der. „Naa bitt Fie Gyldenløw' ka' hun saa kromm hinner Nejerdel, ka' hun saa knæl lisse gelindikus som te hinner Sløjtning fra Lollikkeland!" — —

Sidst kom han til sin egen Renlighed. Det var jo fælt „sjenerli" at gaa til Pigerne om den Ting, og han have ogsaa Øvelse ved at se, hvordan de andre skrupped ham.

Han foretrak at gøre dette i dyb Ensomhed.

Da Natten faldt paa, vadede gamle Ras nøgen og barfodet gennem Sneen over Gaarden, pumpede Vandningstruget fuldt, og steg op i det kolde Vand. Det var for mørkt til, at han kunde se Renheden, men da Tænderne dansede Hopsa i Munden paa ham og Fingrene blev stive som Istapper og døde, mente han, det kunde vel være nok, og gik over i sin lune Stald.

Ikke var Husbond af Fjerene, før Ras stod for ham og bad om et helt Aars Løn.

Med den i Lommen gik han til Landsbyskrædderen og købte sig et Sæt ny Tøj. Det var syet til en pukkelrygget Møller med korte Ben, men saasom Mølleren døde, hang Tøjet unyttet hen. Ras krøb i det, og saa ud -- — han saa mærkelig ud.

Men da Avlskarlen skar Graner til Folkestuen til Julepynt, skar Ras Graner til Kostalden. Saa købte han tyve, tykke Tællelys og to Pund totommers Søm. Og lille Juleaften slog han Granris fast over Væggene og stillede Lys i Gitterluggerne over Baasene.

Husbond bad ham passe paa Lysene, men lod ham ellers gøre, som han lystede. — — —

Selve Juleaften, da Landsbyens Kirkeklokker kaldte alle hid, og Gaardens Folk med Salmebog i Haand var draget af, og Juletræet stod færdig i Salen, og Folkenes Bord var dækket med hvidt Papir, Knive, Gafler og Saltkar, — da den hellige Fest var ved at tage sin Begyndelse, aabnede Ras Stalddøren paa Klem.

Stille var der i den store Gaard.

I Herskabshuset, oppe foran Haven, skinnede Lys fra hver Rude.

„Kossaa da, kossaa da, Irmelin og Ann Marie' og Abigal og Roselille — kossaa da!"

Stille trinede Ras Røgters Køer ud af Stalden, som anede de, det gjaldt deres Sjæls Frelse, og gled gennem den høje bløde Sne, over Gaardsrummet, udaf Porten og langs den sorte Poppelalle, der gennem Skoven førte til Landsbyen.

Kvægets Halsringe klang som Klokker. Andægtigt skred Køerne frem. Hele Vejen hviskede Ras til dem og talte kærligt mange Ord.

De naaede Kirkegaarden, hvor den hvide Kirke laa med lange skinnende Vinduer og brusende Orgelsang.

Om Hornene paa Irmelin hang en Rulle Tov. Den tog Ras, stak den ene Ende gennem Irmelins Halsring og gennem Ann' Mari's og gennem alle de andres, saa han tillsidst havde Bæsterne, som Perler paa sin Snor. Nu gjorde han den yderste Løkke fast ved Vaabenhusets Jernklinke og den inderste fast ved Hoveddørens Haandtag og gik selv over Kirkens Dør til Orgel og Julefest.

Mange vendte sig efter Ras. Ingen var bange for hans Nærhed, som ellers, og han banede sig Vej helt op til Prædikestolen og stirrede ufravendt paa Præsten, til denne saa ham og studsede over hans sirlige Ydre.

Inden Tjenesten var forbi, borede Ras sig ud.

(Sluttes paa Side 19)

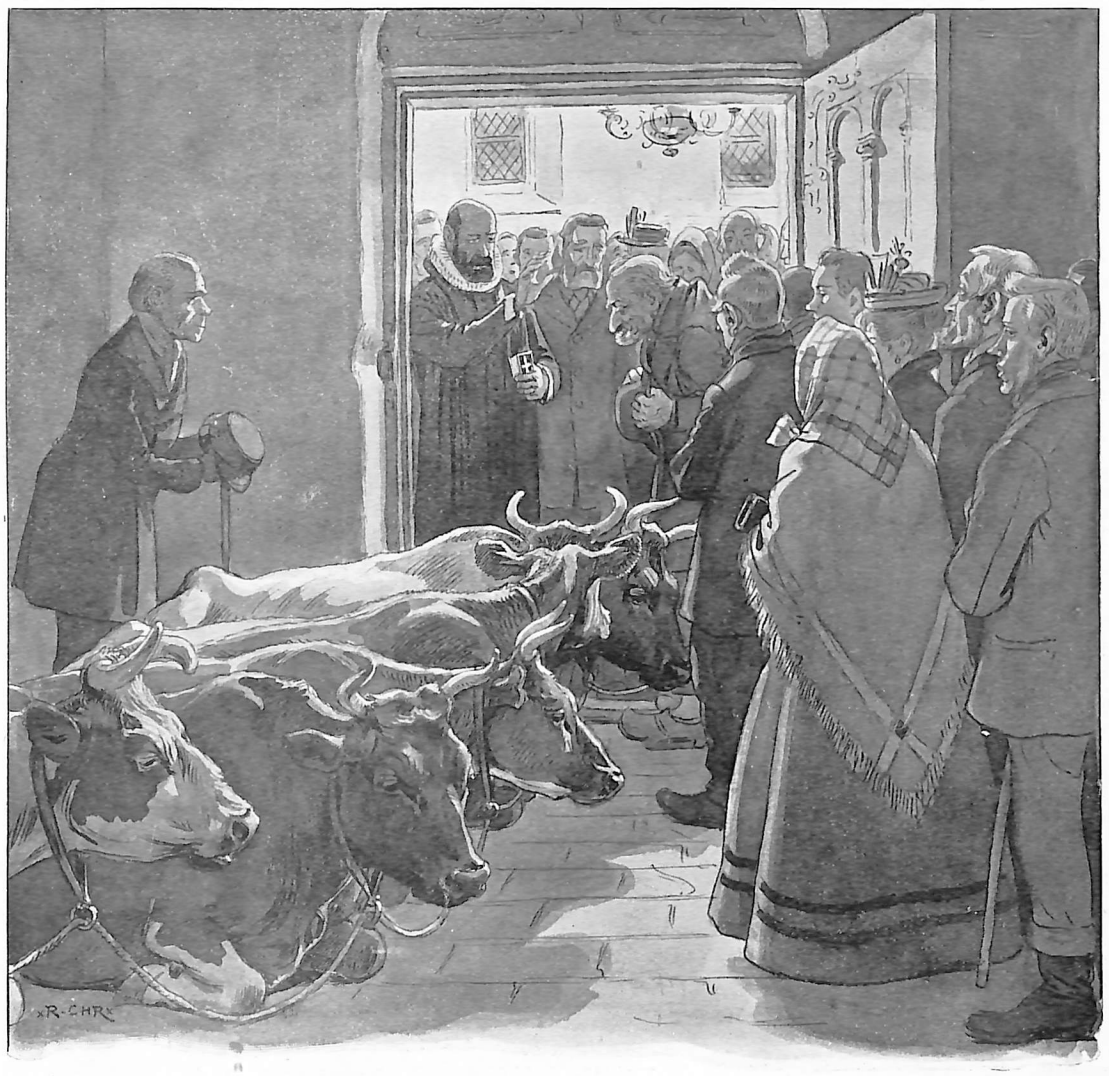

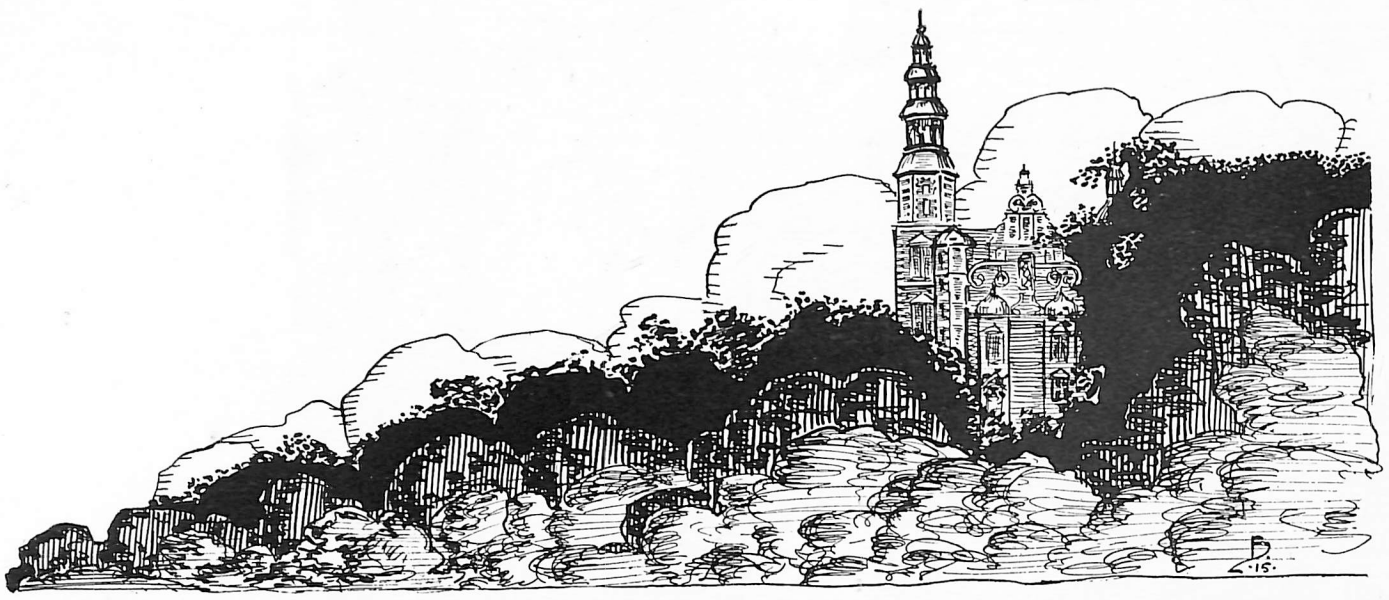

Brendekilde: Udslidt.

Carl Locher: Frederik den Syvendes Ligfærd, 2 Dec. 1863. Radering.

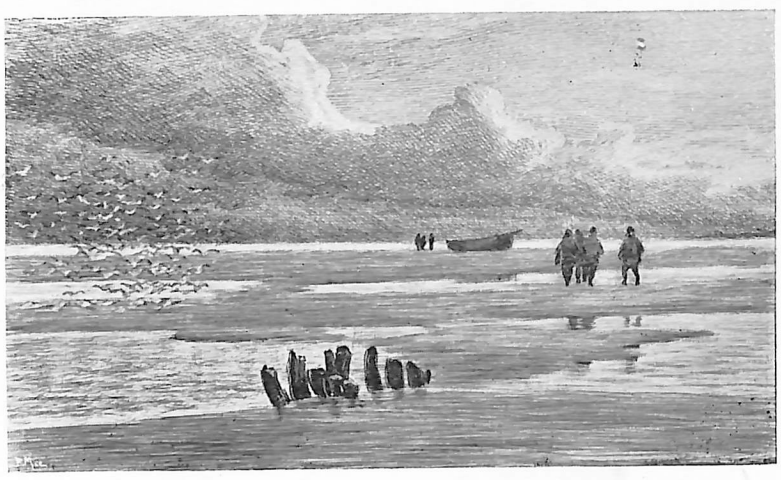

Carl Locher: Stille Aften i Nordsøen. Radering.

DANSK KUNST.

Irminger: Morgen.

Kyhn: Vejle Fjord.

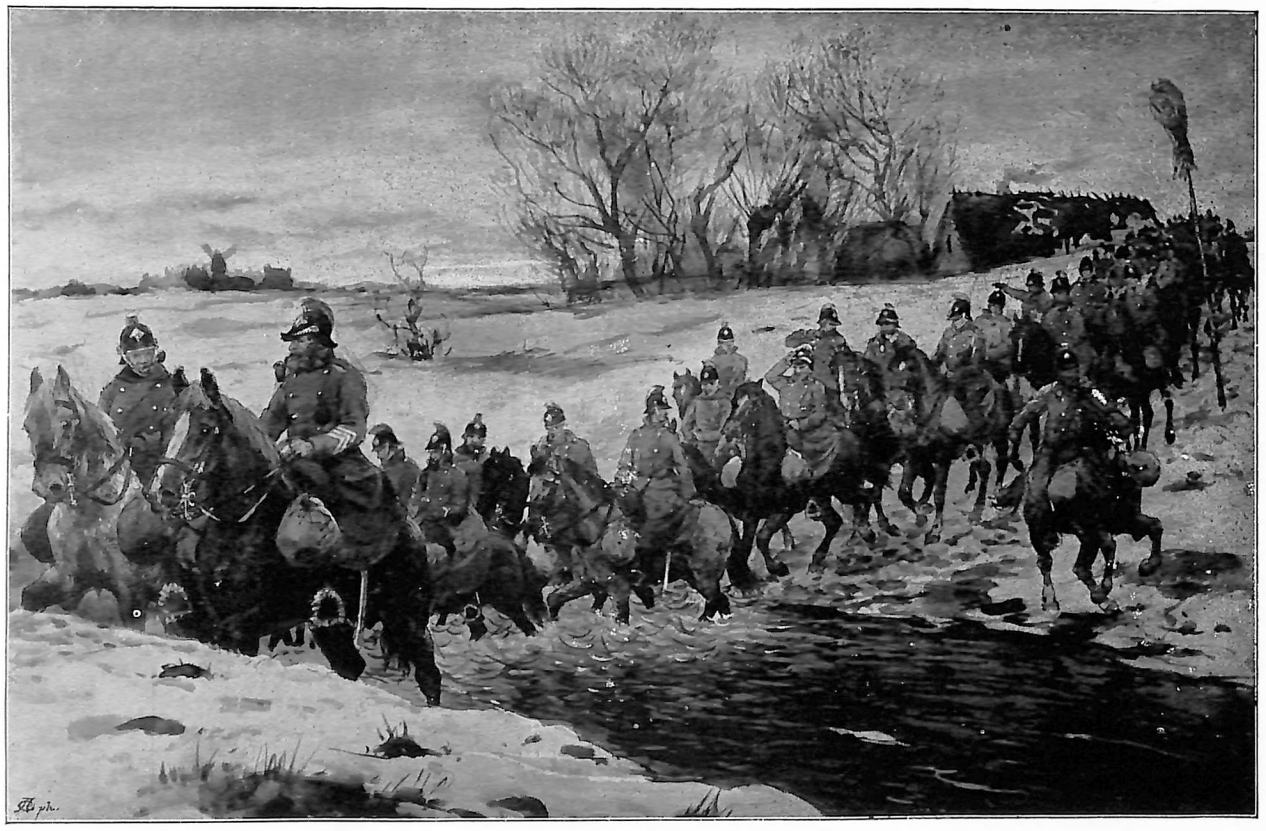

Otto Bache: Dragoner paa March.

Mellem haarde Hænder.

Af H. C. Bering Liisberg.

SOLEN var ved at gaa ned. Den skinnede paa de hvide Topsejl, naar Barken laa nede i en Bølgedal, men naar Fartøjet red paa Toppen af en Sø, lyste den rødt i de vejrbidte Ansigter, som fra Dækket stirrede ud imod den. Halvt over Kimingslinien dannede den i den klare Luft en straalende Ildport ind til fjerne, vidunderlige Riger, kastede endnu hen over Havfladen et sidste Strejflys, der bragte Gyldenglød i Kammen paa en enkelt høj Sø, og saa var den borte.

„Gør Lanternene klar, Ole!" kommanderede Styrmanden. Ole drev ind i Ruffet og rumsterede med Sidelanternerne, satte dem paa Plads og kom til sidst agterud med en tændt Lampe til Nathuset. Han fandt Styrmanden staaende ved Siden af Rattet, skrævende vidt ud for at stive sig af under Overhalingerne.

„Det vil gi' Kuling!" sa'e Ole med et Blik ud mod en mørk Skybanke, hvorfra et Par lange, tynde, forblæste Fjerskyer strakte sig op over Himlen, „og vi har s'gu for Resten nok af den i Forvejen."

Hans og Rorgængerens Blik søgte op mod Storstangen, og Styrmanden skævede samme Vej.

„Nordmanden og Tyskeren reber til Natten," fortsatte Ole og viste ud mod et Par medgaaende Sejlere, der tegnede sig mod Aftenens lyse Himmel som et Par sorte Skyggebillider, „men lige siden Madammen fik det Kneb i Maven, har vi ikke haft et Reb inde, hvor galt det saa har blæst."

„Skipperen har ikke været paa Dækket hele Vagten," sagde hans Kammerat ved Roret, medens Styrmanden saa ud over Rælingen og syntes optaget af at skønne sig til Skibets Fart. „Jeg har set ham gennem Ruden der hele Tiden sidde og holde Madammen i Haanden og læse i Doktorbogen og rode i Medicinkassen; nej, han har andet at gøre end at se paa Sejladsen."

„Ja, men der er ingen Mening i," snærrede Ole, „at løbe med fulde Sejl i saa stiv Luft....og den Storstang svarer ikke til det; jeg vil forbande mig paa, at vi sejler Storriggen over Bord i Nat, om ikke han mindsker Sejl i Aften."

Styrmanden var under Oles Udgydelse løbet op i Vantet og havde kigget skarpt forefter. De var i Mundingen af Kanalen, og det var Tvillingfyrene paa Lizzard Head, han saa ud efter. Der var intet at se; han rystede paa Hovedet og gik ned igen.

„Træd sagte i Dækket, Ole!" sa'e han, „og varsko dem derude at de bli'r i Klæderne og kommer hurtigt ut, om vi ska ha'e et Reb ind." „Havde vi bare de Fyr," tænkte han, „saa kunde vi gaa 4—5 Streger østligere; saa satte hun ikke saa haardt i det, og saa kunde Madammen faa lidt Ro dernede."

Skibet hev stærkt over med Vind og Sø tvers paa Siden omtrent. Det laa dybt i Vandet og tog en Del ind midtskibs, men der var endnu ingen Braad i Søen; dog Luften var urolig, og Natten stod for Døren.

„Hvor løber vi?" spurgte paa een Gang Skipperens Stemme, hæst og anstrengt. Han var kommet op af Kahytskappen og stod ved Siden af Nathuset, mønstrende Kompasset, Sejlene og Luften med en urolig Mine.

„En 10—12 Stykker," lød Styrmandens Svar, „det var vist ingen Skade til at tage et Par Reb ind," føjede han forsigtig til, „det øger paa med Luft."

Skipperen brummede nogt om forbandet Slud der og gamle Kællinger; men pludselig stoppede han op og udbrød: „Den Satans Doktorbog, der er ingen, der kan blive klog paa det Sludder! — Hvorfor Fanden er De ikke gift og har en Bunke Børn og ved, hvordan det gaar til, Styrmand Lunde?"

Styrmand Lunde saa forbavset paa sin Skipper og ledte efter en smuk Vending med Vorherres Vilje; men inden han fandt paa Svar, tog Skipperen atter fat:

„Det er begyndt dernede, tror jeg, Herren hjælpe mig. Det kommer Stødvis, og saa klager hun sig, saa det skær i Hjertet; den Bryllupsrejse blev vel ogsaa for lang; havde jeg bare ikke taget den Satans Fragt til Rio.....Hør, hvor hun gi'r sig! Ja, min Tøs! ja!" raabte han ned i Kappen, „nu kommer jeg."

Skipperen saa hjælpeløs paa sin Styrmand og tørrede Sveden af Panden. „Den Slags Ting kan man ikke læse sig til, det er værre end Bodmeri og Brede og Længde — har De en Skraa? — Tak! — Hvem har vi af Folkene til at hjælpe os, om den kommer, inden vi naar Havn?"

„Med Forlov, Kaptajn!" lød det fra Rorgængeren. „Ole er kendt med de Sager; han har 23 Søskende og 8 Børn selv — og han har selv været med, naar Jor'emo'eren var fuld — det si'er han allen Fals."

„Ole? — Ole! — javel, han er en Anholter eller Læsøbo, der har de altid en syndig Masse Børn; send Ole ned! Ja, min Tøs, nu er jeg der."

Og med en lysende Straale af Haab over hele sit rødskæggede Ansigt forsvandt Kaptajnen i Kahytskappen.

Styrmanden tog Roret, medens Jørgen gik ud for at hente Ole. De havde lige skaffet og skulde ud og løse af. Jørgen grinede saa smøret, at alle stoppede og saa paa ham.

„Ole, Du ska' ned og være Jor'emo'er!"

„Hva' ska' jeg — nej, vi ska' vel op og rebe — det andet har jeg ikke lad't mig hyre til."

„Vi ska' s'gu ikke rebe, vi sku' helst ha'e været ind til Falmouth," sa'e Skipperen, „men den kommer nok, uden at der er Bud efter den, og der er ingen af os andre, der har været med til det før — og saa er Du ogsaa Baadsmand og kan lægge baade Hjerte-, Mellem- og Endebændsel. Skipperen sa'e, om Du vilde komme ned og gi' ham en Haand."

„Det er godt, jeg blev raget i Gaar, for det er da altid noget højtideligt; ja, saa ta'r jeg sg'u ingen Olietøj paa." Og ikke lidt smigret ved dette Tillidshverv gik Ole agterefter.

— — —

Kaptajnen talte hviskende med Ole ude i Kahytten; men i Køjen i Lukafet ved Siden af laa den unge Kone. Hendes, tykke, gule Haar hang ud over Køjekanten og hun holdt ængstelig Øje med de to Mænd, der i Kahytten ivrig studerede Medicinkassens Indhold. Men naar Overhalingerne blev for svære, kneb hun Øjnene sammen for at undgaa at se Fugleburets Slingren og Tøjets Dingsen paa Knagerne. Det blev ligesom lidt mere roligt, naar hun ikke saa disse Bevægelser; men Ørene kunde hun ikke stoppe til, og den evige Knagen og Knirken i Træværket, Vindens Piben i Rigningen og Søens hule Brølen gjorde hende næsten vild af Fortvivlelse. Saa dukkede op — ligesom paa Trods af Virkeligheden — Minderne om hendes fredelige Kammer derhjemme hos Forældrene paa Landet, med den vide Udsigt over de grønne Enge og med det høje, bølgende Bakkedrag i Horisonten; og saa følte hun sig atter ubarmhjærtigt og hjælpeløst prisgivet Storm og Uvejr. Men kom saa Smerterne jagende, saa hun med begge Hænderne maatte gribe krampagtig i Køjekanten og af al sin Magt stemme Ryggen mod Væggen, saa følte hun, at alt det andet kun var Smaating mod dette uundgaaelige, som hun skulde staa ud og ikke kunde dreje om Hjørne for.

Hvordan, hvordan skulde det gaa? — Nej, det var ikke til at tænke paa.

Og atter kom Smerterne og sled i hende.

Hendes Mand havde grebet hendes Haand — han sa'e bagefter, at hun havde trykket, saa han nær havde skreget ved det.

„Her er Ole! lille Marie, han ved, hvordan det gaar til, og han siger, det slet ikke er saa slemt."

„Ole," sukkede hun og saa hen paa den trivelige Baadsmand, som havde faaet Søtrøjen af, og stod i Døren til Lukafet, med et velvilligt Smil over sit glatragede Mundparti. „Kan de hjælpe mig lidt, Ole?"

„Naada — det var ikke godt andet, lille Madam. Naturen hjælper ellers bedst sig selv, og det er vel altsammen i Orden, tænker jeg. De har jo været saa lystig som en Vipstjært hele Rejsen. Det er sg'u meget værre at faa en Tand trukket ud, det si'er Mutter derhjemme; De ska' bare ikke tænke paa det, saa gaar det allerbedst. — Ta' og se efter den forbandede Dreng, Kaptajn, og la' os faa den Pøs varm Vand — vi maa ha' noget at spule Tøsen ren med."

„Tøsen! hvorfor si'er De Tøsen, Ole?"

„Gud velsigne Dem, lille Madam, tror De nogen Tid, der er kommen et Drengebarn til Verden om Bord i et Skib? — De snakker alle sammen om Tøsen ude i Lukafet, og De maa sg'u ikke gaa hen og narre dem."

Hvad var det for en underlig, stærk, stille Følelse, der dalede ned over den unge Kvinde, der her ude paa det vilde Hav for første Gang skulde være Moder, mellem lutter skæggede, tjærelugtende Sømænd? Et lyst Haab, en voldsom Energi kom i Følge med den: „Jeg skal staa imod, jeg skal være tapper, hvad det end skal koste."

„Klar De nu Ballen til, Kaptajn, — saadan godt lunkent, saa retter jeg Madammen op....nu gaar det snart løs — hendes Øjne bli'r saa store," hviskede Ole, „lang mig min Islænder, vi maa ha' noget lunt at lægge den lille paa — sikke Satan

til Overhalinger, støt Pøsen, at den ikke gaar over Stag — se saa, nu kommer der Gang i Tingene."

Et Skrig og en sagte Jamren bragte atter Kaptajnen til at gribe sin Kones Haand. „Marie, kære lille Marie!" Ole sad paa en Stol ved Køjen med sin tykke islandske Trøje bredt over Skødet og holdt den Syge halvt oprejst med den venstre Arm.

„Sæt i, lille Madam! sæt i," lød hans opmuntrende Ord. „Sæt i af alle Kræfter....Det var Fa'en til Sø, der gaar!"

„Sæt i, min lille Pige," gentog Kaptajnen mekanisk, „sæt i, min egen lille Marie!"

„Ja, saadan, nu gaar det, Madam, et Tag endnu!"

„Et Tag endnu, Marie, et lille Tag endnu..... saa skal Du faa en ny Hat, naar vi kommer til London."

Var det Løftet om Hatten, eller var Tidens Fylde kommen? — Paa een Gang sank den unge Moder sammen, Ole trak hastig sin venstre Arm til sig og lik umaadelig travlt nede i Køjen.

Et skingrende Barneskrig skar paa en Gang gennem Luften, fremkaldte et mat, lykkeligt Smil paa Maries Ansigt og forkyndte for de lyttende Søfolk paa Dækket, at Bemandingslisten ikke stemmede mere.

„Sikken en lille Satan til at sprælle, i Pøsen med Dig — sa'e jeg det ikke nok, en Tøs, begribeligvis! Lang mig den Svamp, Kaptajn....og saa det Lintøj.....sikken en lille Reje.....den hopper værre end galt....saa nu hoster den, det har den allerede lært; om paa Forkant med Dig."

Og Ole rullede og tumlede med den Nyfødte, stak til den unge Faders Forfærdelse paa een Gang en af sine tykke Fingre i Halsen paa den og sagde med det fornøjeligste Ansigt af Verden:

„Det ku' den bruge, den kniber til....sut væk, min Tøs, det er Dig vel undt....Nu et lille Bændsel paa....og saa er vi klar til at gaa i Land! Ta' De nu og hold den lidt, Kaptajn, og gaa ind i Kahytten med den; det ka' være, det ku' more den at se paa Papegøjen....men ta' varlig paa den, saa skal jeg klare Madammen til imens."

Da han vendte sig om, laa der et blegt Ansigt mellem Puderne, og to store Øjne, hvorfra Taarerne trillede ned over Kinderne, saa taknemligt paa ham.

„La' bare vær' og pib', Madam, det gik jo ligesom en Haandevending; saadan ska' en Skipperkone være. En Kindtand havde været meget værre."

Da Ole havde gjort hvad hans Forstand og Erfaring sagde ham var det rette, fik Kaptajnen atter Lov at komme ind. „La' hende bare faa den," sagde Ole. „Sikken den gasser sig....det er lige meget derom, det var et dejligt Syn at se „Bellona" for fulde Sejl, men saadan et lille Fruentimmer med sin Unge paa Siden, det er ikke det værste....jeg tror for Resten, Madammen ku' trænge til et lille Glas, Kaptajn....eller lidt kraftig Mad....der er Fyr paa Kabyssen....en Gang gule Ærter?....Naa ikke?....ja, det bruger vi ellers hjemme hos os. Men saa en engelsk Kiks og et lille Glas Portvin; noget ska' man da ha' og staa imod med."

Skipperen stod bøjet over Køjen og saa paa de to som laa der. Han havde aldrig følt sig saa taknemlig glad og dog saa overflødig om Bord i sit eget Skib som nu. Ole havde foreløbig Kommandoen, og naar han afgav den — det saa han tydeligt — saa gik den over i Hænderne paa det spæde Barn i Køjen derhenne. Men Ole havde Ret, og mens han stuvede bort i Kahytten, hentede Kaptajnen Portvinen frem og Daasen med de fine Biskøjter, og den Syge fik sig en Hjærtestyrkning; saa kyssede Kaptajnen sin lille Kone paa Panden, tog varsomt et Par af de smaa Barnefingre i sin Haand, saa nysgerrigt og henrykt paa dem og sagde saa ganske stille: Gud ske Lov og Tak! Og saa gik han ud i Kahytten og trak Døren i. Der stod Ole og skævede til Portvinsflasken.

„Nu skal vi have et Glas, Ole," sagde han og skænkede op. „Skaai, og Tak for Hjælpen, Ole!"

„Skaal, Kaptajn, og tak selv og Vorherres Velsignelse med Barnet! Vi er da ellers paa Guds grønne Jord for at hjælpe hinanden."

„Ja, men det Arbejde, Du har gjort her, hører ikke til almindelig Sømandskab...."

Døren til Kahytskappen blev revet op, og Styrmanden varskoede ned:

„To Fyr for i Læ!"

„Det er Lizzard-Head! Hurra! — kom ned og faa et Glas med, Styrmand!"

„Er det all-right?"

„Det er all-right, Styrmand, en lille Pige."

„Ja, naturligvis, hva' sku' det ellers være, Kaptajn?....Skaal og gid De maa faa Glæde af den!"

„Tak! Styrmand. Ole, ta' Flasken med op, at De kan faa et Glas paa Dækket."

Et Kig ind i Lukafet, og saa gik Kaptajnen sagte op med de to Mænd.

„Det varmer i Hjærtet paa En at se de to Fyr derude, de blinker saa fornøjet.....hvor langt staar vi af dem, Styrmand?"

„16—18 Kvartmil, tænker jeg."

„Saa lad hende gaa Nordost, Styrmand, men se paa Klokken og ta' en Pejling af dem med det samme."

Kaptajnen gik ned, han maatte være lidt alene. Han satte sig paa Bænken, saa et Øjeblik paa Kortet og søgte at samle sine Tanker. Saa støttede han Hovedet i begge Hænder og faldt i dybe Tanker. Men oppe paa Dækket hørtes Styrmandens Kommando til Folkene, de trampede et Øjeblik i Dækket og halede under dæmpet Opsang i Braserne.

„Nordost!" varskoede han til Rorgængeren.

„Nordost!" svarede denne igen, til Tegn paa, at han havde forstaaet den nye Kurs.

Skibets Bevægelser blev paa een Gang bløde og linde. Vind og Sø var næsten agter ind. Afsted lænsede det, vugget af det bølgende Hav.

Danmarks Hovedstad i græsk Aand.

DE to helsides Karikaturer med ovenstaaende Titel er udførte af den kendte danske Tegner, Axel Thiess. Den ægte Humor hør, som bekendt, ikke ligge Virkeligheden for fjern, men hvem vil ogsaa, trods Typernes barokke Præg, nægte, at man i vor moderne Samtid med hvert Aars Skikke og Reformer i Dragt ser lige saa ejendommelige Fremtoningen som de den spøgefulde Tegner her har opdigtet.

Hvis man erindrer de notoriøse Livjæger-Uniformer, saa er den københavnske MARS, der driver en let Flirt med Fru Juno foran HESTEN ikke helt utænkelig. Nymferne paa Vej til Tennespladsen er heller ikke ulige vore Dages Sportskvinder, og hvorfor kunde man ikke tænke sig et Bybud i Skørt og Sandaler, naar man har set de vidunderlige Marskaller, som staar foran Biografttheatrene.

Ret spodsk har Tegneren gjort sig Umage for at finde et Overmaal af Klæder for de tre Gratier. Slet saa meget Tøj har vore Dages Gratier da virkelig ikke paa. Men hvem kommer her agende i den flotte Gig med Ægypter bag paa? Skulde det mon være de Kongelige!

Formodentlig er det undgaaet Overcerberus'ens Opmærksomhed, at Neptun og Bacchus har fundet hinanden. Det tegner til allehaande. Ved de mon ikke at den Slags Omgang nu er forbudt i Ruslands og Amerikas Flaade. Eller maaske det netop er derfor de to ustyrlige Gamlinge har søgt til Nordens Hovedstad.

Danske Gæster.

Paa Billedet tillhøjre ses Kgl. Skuespiller Johannes Poulsen og Kaptain Meulengracht - Madsen, som førte den danske Yacht „Nurdug" til Sejr i San Francisco Bugten. I Midten staar Konsul Hedeman fra Honolulu og Kunstneren Hasselriis. Billedet er taget ved Hjemrejsen fra New York. Billedet tilvenstre viser Kgl. Skuespiller Olaf Poulsen, Johannes Poulsens Onkel, som endnu ikke har været vor Gæst i Amerika. Det er ham vi venter paa!

Danske Mindesmærker.

At *Adolf Langsted.* Illustreret af R. Christiansen

Danmark! stolte Fædres Vugge,
Du mit kære Hjem! —
Stedse vil dit Billed dukke
I mit Hjærte frem.
Tro som dine blanke Sunde
Spejle dine Bøgelunde,
Vil jeg mindes dig og bede:
Skærme Gud vor Rede! —

Danske Drenge end kan fryde
Sig ved Moders Ry;
Lad som Bøgen Æren skyde
Knopper friske, ny.
Var blot Ledet hængt i Lave!
Danmark tæller ej blot Grave,
Men paa Mindets Aftenhimmel
Navnes Stjærnevrimmel.

Absalon vort Øje glæder
Høj og mandig stærk,
Bispen, som i Panserklæder
Øved Helteværk.
Brat de Venders Magt han vejred,
Under Korsets Tegn han sejred,
Danmarks Kyster han betrygged,
Akselstad han bygged.

Tycho Brahe har til Himlen
Hævet Danmarks Ry,
Cassiopeia iblandt Vrimlen
Fandt han ukjendt ny.
Gud alene lod han raade,
Skjøtted ej om Kongers Naade;
Himlen — end i fjærne Egne —
Var jo alle Vegne.

Tordenskjold i Holmens Kirke
Søgte tit som Dreng,
Efter kort, men daadrigt Virke
Redtes der hans Seng.
Dynekil og Marstrands Kyster
Mindes end hans Heltedyster;
Fromt han kyssed Jesu Vunder,
Da hans Sol gik under.

Ebbesøn! saa længe Løvet
Grønnes i vor Lund,
Skal den Daad, som Du har øvet
Vække os af Blund.
Kærlighed til Fædrelandet
Væbned Dig — og intet andet —
Danmarks Værn dit Liv Du vied,
Du vort Land befried.

Fjerde Kristian, Folkets Fader,
Stor i Fryd og Sorg!
Du har bygt os vore Gader,
Rejst vort Rosenborg.
Kendt og kær du staar med Stokken,
Fjederhatten, Marelokken.
Lær os: midt i Kampens Røre
End vor Pligt at gøre.

Se Niels Juel!—Kommandostaven
I hans Haand er lagt.
Mindesmærket nær ved Graven
Holder Æresvagt.
Sejren til sin Stævn han lænked,
Modet paa sit Dæk han bænked;
Køgebugt med Bølge-Tunge
Heltens Pris vil sjunge.

Af vor Holberg kan vi øse
Verdenskundskab end;
Jeppe og den Stundesløse
Stadig gaar igjen.
Han har lokket Smil af Masken,
Han har stampet Glød af Asken,
Han har ved sit Vid alene
Skabt: Den danske Scene.

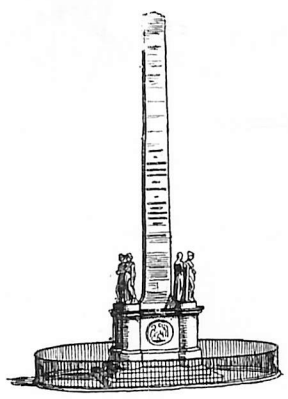

Frihedsstøtte, Mindesmærke!
Ædelt er dit Sprog:
Prindsens Haand, den milde, stærke
Knækked Bondens Aag.
Kongesønnen, Folkevennen
Bandt sig ikke Sværd ved Lænden,
Bar til høje som til lave
Fredens milde Gave.

Bertel Thorvaldsen, den første
Kunstner i vort Land,
Efter Grækerne den største,
Som vel nævnes kan.
Al Antikens Skønhedsrige
Lod han frem i Marmor stige,
Nu han blunder længst i Dvale
I Musæets Sale.

H. C. Andersen fortæller
Om og om igen
Fra det dages til det kvælder. —
Store Børneven!
Du drog frem af Mindets Gjemme
„Tusind og een Nat" herhjemme;
Du, en Ælling, blev — en Svane
Paa din Digterbane.

Ørsteds Grubleraand, som tændte
Tankens høje Bavn,
Telegrafens Lynbud sendte
Fluks fra Havn til Havn.
Tanketraaden snildt omspænder
Hav og Land til Jordens Ender;
Han, en Kæmpekrafts Betvinger,
Laante Ordet Vinger.

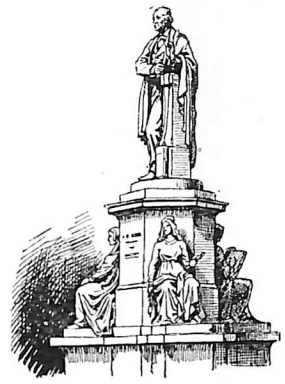

Fredrik, kaldt: den folkekære!
Tak for Grundlovskaar.
Vaarligt grønnes skal din Ære
Gennem Spand af Aar.
Du saa Lys i dunklest Mørke:
Folkets Kærlighed, din Styrke.
Stedes Landet udi Vaade,
Skal din Aand os raade.

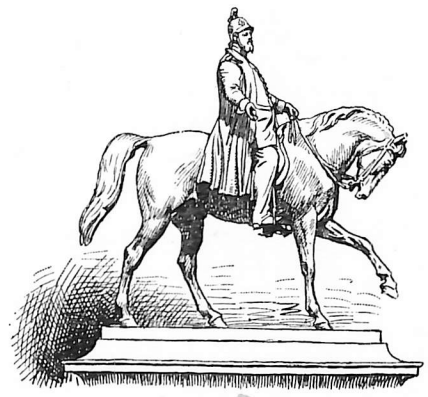

Hist hvor Oehlenschläger sidder
Stands din travle Fart. —
Lys som Danmarks Fuglekvidder
Var hans Digtnings Art.
Frem i Rampens Skjær, det klare,
Drog han Sagnets Helteskare,
Drog med sælsom Magt til Huse
Sørgespillets Muse.

Landsoldat! vink danske Drenge
I dit Heltespor,
Lær dem værne kækt og længe
Hver en Fodsbred Jord.
Tal om dine Sejersminder,
Til vor Slægts Forsagthed svinder;
Til vort Led er hængt i Lave,
Peg paa Fædres Grave!

Dalgas! du har vundet Heden
For den danske Grund:
Før en Ørken gold og sveden,
Nu en løvrig Lund.
Du har søgt vor Brist at bøde,
Du har hævnet vore døde,
Du har fredet ømt og længe
Dejligst Vang og Vænge!

Med Gud for Ære og Ret.

Af Dagmar Wiggers.

(Til Billedet Side 12 og 13).

VED første Øjekast studser man maaske en Smule: „Hvorfor bringe dette gamle Billede? Sker der ikke netop nu saa meget i Verden, er der ikke hver Dag Stof til aktuelle og sensationelle Billeder?" — Jo, der sker saa meget netop nu. Den gamle Verden staar i Flammer, Retten sidder i Spydstagen og Begreberne om Ondt og Godt stilles paa Hovedet. Netop derfor kan det være rigtigt for os, der endnu har den ydre Fred, baade herhjemme i det gamle Moderland, og alle de der drog hjemmefra og skabte sig Hjem og Fremtid i det store, frie og frugtbare Land paa den anden Side Havet, at tænke tilbage, mindes gode og rolige Dage, mindes en Tid da Landene levede i Fordragelighed med hinanden, da Folkene turde føle sig trygge ved Dagen i Dag og forberede sig paa Julefest og Juleglæde.

Of Billedet her — selv of det er hentet fra de høje Sale, hvor Fornemhed og Fyrsteblod har tilhuse — giver os en Følelse af Hygge og hjemlig Glæde, der er den samme i Kongeborg eller Husmandshytte, blot den rette Aand er tilstede i Hjerterne.

Det er Juleaften, saadan som vi alle kender den, i hvert Fald fra vor Barndom — det er jo som de senere Aar ogsaa paa det Punkt har forandret de gode gamle Traditioner. Nu købes Julestadsen færdig i Magasinerne, Lysene er elektriske Vidundere og hele Herligheden er nærmest en Slags Skuepynt for et fint paaklædt Middagsselskab, der Juleaften føler Forpligtelse til at „more Børnene." I vor Barndom var det anderledes. Saa snart Dagene begyndte at blive korte og Aftenerne lange tog man fat paa Forberedelserne, og jo nærmere man kom Julen, jo mere Spænding og Feber var der i Luften. Der var Gaverne, der syedes hemmeligt og skjult — Konferencerne mellem Familiemedlemmerne, der ligeledes førtes bag lukkede Døre — Juletræspynten der blev lavet af alle, baade store og smaa, Huset der skulde have extra Rengøring, og ikke mindst Kogning og Bagning i lange Baner. Det var en Glædens og Forventningens Tid, der fløj afsted altfor hurtigt for til sidst at udløse sig i selve Festaftenen — Juleaften.

Vilde det blive Sne — fik vi en „hvid" Jul? — Jo, det mærkelige skete, netop Juledags Formiddag begyndte det at sne, fint og stille faldt de hvide Fnug, mens man løb med de fyldte Kurve omkring til de nærmeste Syge og Fattige, satte Mælkegrød over i Stalden til Kattene og hjalp Røgterdrengen med at stikke et Neg paa Stage for Spurvene. Kinderne var røde og Træskoene fulde af Sne, naar man kom ind for at pyntes og vente paa det Vidunderlige — Juletræet i Havestuen.

Der var Fest over Maaltidet, Risengrød, Gaasesteg og Æbleskiver, Herskab og Tjenerskab spiste ved fælles Bord og bagefter samledes alle i Dagligstuen hvor Husfaderen læste Evangeliet af den gamle Bibel med de itubrudte Spænder. Saa blev der et Øjebliks Pause, næsten alt Lys blev slukket mens Husmoderen forsvandt op i Havestuen og saa — saa gik Døren op og Træet i al sin Herlighed straalede en imøde mens alle dannede Kæde og sang „Glade Jul, dejlige Jul."

Ganske saaledes kan jo næppe en Juleaften paa Amalienborg forme sig. Men Grundtonen er den samme, det borger det smukke Billede os for. Hele Familien er samlet, saavidt det har været muligt. Træet inspiceres nøje og Gaverne kigges efter i Sømmene, de smaa Trutter henvender sig fortrøstningsfuldt til „Bedstefader," der er nok allerede et eller andet i Vejen med det nys erhvervede Legetøj, men Bedstefader kan sagtens lave det — Bedstefader er Verdens klogeste Mand, han kan alt.

Kong Christian d. IX, der paa sine gamle Dage, efterhaanden som hans Børn fløj ud i Verden og satte sig rundt paa de andre Fyrstetroner, blev kaldt „Europas Bedstefader," var maaske ikke Verdens klogeste Mand — men ikke for intet havde han valgt sig de Ord „Med Gud for Ære og Ret" som Motto for sit Liv og sin Gerning, og ingen dansk Mand eller Kvinde har nogensinde tvivlet om at han af yderste Evne levede op til disse Ord — og hvad kan et Menneske gøre mere.

Det hed sig derimod, at Dronning Louise havde ti Mands Forstand — klogt og myndigt styrede hun Familiens indre Anliggender. Hun hørte jo en ældre Tid til, en mere formfuld end vor, og der fortælles mange pudsige Smaatræk om, hvorledes Svigerdøtrene og de unge Prinsesser maatte staa Skoleret, hvis de havde brugt lidt vel frie Udtryk eller blot siddet lidt skødesløst ved Bordet. Tillige forstod hun den store Kunst at være økonomisk uden Fedteri. Som unge havde hun og Prins Christian kun ret begrænsede Indtægter og Børneflokken blev stor, saa det gjaldt at passe paa, ogsaa senere som Landets Kongepar var der ikke noget at spille op med, saa det hjalp ikke at Børnene drog ud i store, rige Forhold, kom de herhjem, hvad der var deres bedste Glæde, havde de at leve paa den gamle nøjsomme og stilfærdige Maade. Kejserinde af Rusland, Konge af Grækenland eller Prinsesse af Wales, herhjemme var de „Børnene" undergivet Husets Tugt og daglige jævne Levevis.

Hvor ofte har jeg ikke i min Ungdom, da jeg opholdt mig i Gentofte gaaet den smukke Aftentur gennem Bernstorfparken, paa den Tid hvor de Kongelige kørte ud efter Middagen. En stor Char-a-banc holdt foran Trappen og lidt efter lidt myldrede de ud, Kongen, der rank og statelig indtog Kuskesædet med Prinsessen af Wales ved sin Side medens Bagsæderne fyldtes af Dronningen, Kejserinden, Prinsesse Thyra, Dronning Olga og Kong Georg. Næste Vogn husede Prins Valdemar og Prinsesse Marie mens alle de unge Prinser og Prinsesser fra England, herhjemme og de andre Lande, dannede Escorte paa Cycle. Ned gennem Jægersborg Alle og ud ad Strandvejen gik Turen, hvor saa Kronprinsen og Kronprinsessen fra Charlottenlund Slot sluttede sig til Vogntoget. Overalt hilstes de med Glæde og Ærbødighed. Det er ikke fordi vi Danske i os selv er Snobber eller fedter for Kongepragt og Adelsglimmer, men uvilkaarligt maatte man smile og hilse naar hele denne store Familie kom kørende i den smukke Sommeraften, de velplejede Heste, Lakajernes røde Frakker, alle de venlige glade Ansigter, der smilte og nikkede igen — først og sidst den gamle Konges noble, fornemme Holdning.

Døde og borte er nu de fleste af Billedets Personer. Vi møder ikke mere Prins Hans's elskværdige Gammelmandsskikkelse, ser ikke mere hans sirlige, anstandsfulde Maade at hilse paa, det være sig Arbejder, Greve eller blot en lille ung Pige, der mere for Sjovs Skyld gav et Kniks for den gamle Herre.

Borte er Prinsesse Marie, Bourbonnernes stolte Ætling, der sikkert i Begyndelsen følte sig fremmed i de smaa og, efter fransk Maalestok, indsnevrede Forhold heroppe, men som formaaede at gøre sig elsket og afholdt af alle de Smaakaarsfolk, Fattige og Syge, som hendes gode Hjerte og gavmilde Haand søgte at bringe Trøst og Lindring.

Død er Prinsesse Louise, Landets Kælebarn med det glade, frejdige Smil, ogsaa hendes Fader, Kong Frederik, hvis Regeringstid blev saa kort at den ikke formaaede at sætte synlige Spor, er borte. Jovial og ligefrem, med Hatten lidt paa Snur, var vi vant til at møde ham paa Østergade i Strøgtiden med de unge Prinsesser, Thyra og Dagmar, smilende og hilsende til alle Sider.

Borte er ogsaa de Tiders Glans om vort Kongehus — de store Dage paa Fredensborg, da Kejsere og Konger fra alle Lande var Gæster der, og for kort Tid bragte Europas Øjne til at hvile paa vort lille Land, er længst forbi. — Hvor længe er det ikke siden Tysklands mægtige Kejser, der nu bringer den gamle Verden til at ryste i sine Fuger, var Gæst paa Amalienborg, og betaget af den Aand der herskede ved Christian d. IX's Hof, bad om at maatte blive betragtet som „Barn af Huset."

Den unge Prins Christian, der ses midt paa Billedet, er nu Landets Konge, og det maa siges at han i særlig Grad har vundet Folkets Kærlighed og Agtelse ved sin jævne, ligefremme Maade at bevæge sig paa. Vi synes han rent i det Ydre, ved sin høje, ranke Skikkelse minder om Bedstefaderen og vi tror han i sit Indre ejer hans noble, retskafne Sind — større Ros kan vi ikke yde. Det er svære Tider for Folk som for Konge, og vi kan kun af Hjertet ønske han maa faa Lov og Lykke til at bringe vort lille Land frelst ud af den Krise, der ryster den gamle Verden, og — følgende sit eget Valgsprog: Min Gud! mit Land! mit Folk! føre Land og Rige frem efter sin Bedstefaders:

Med Gud for Ære og Ret.

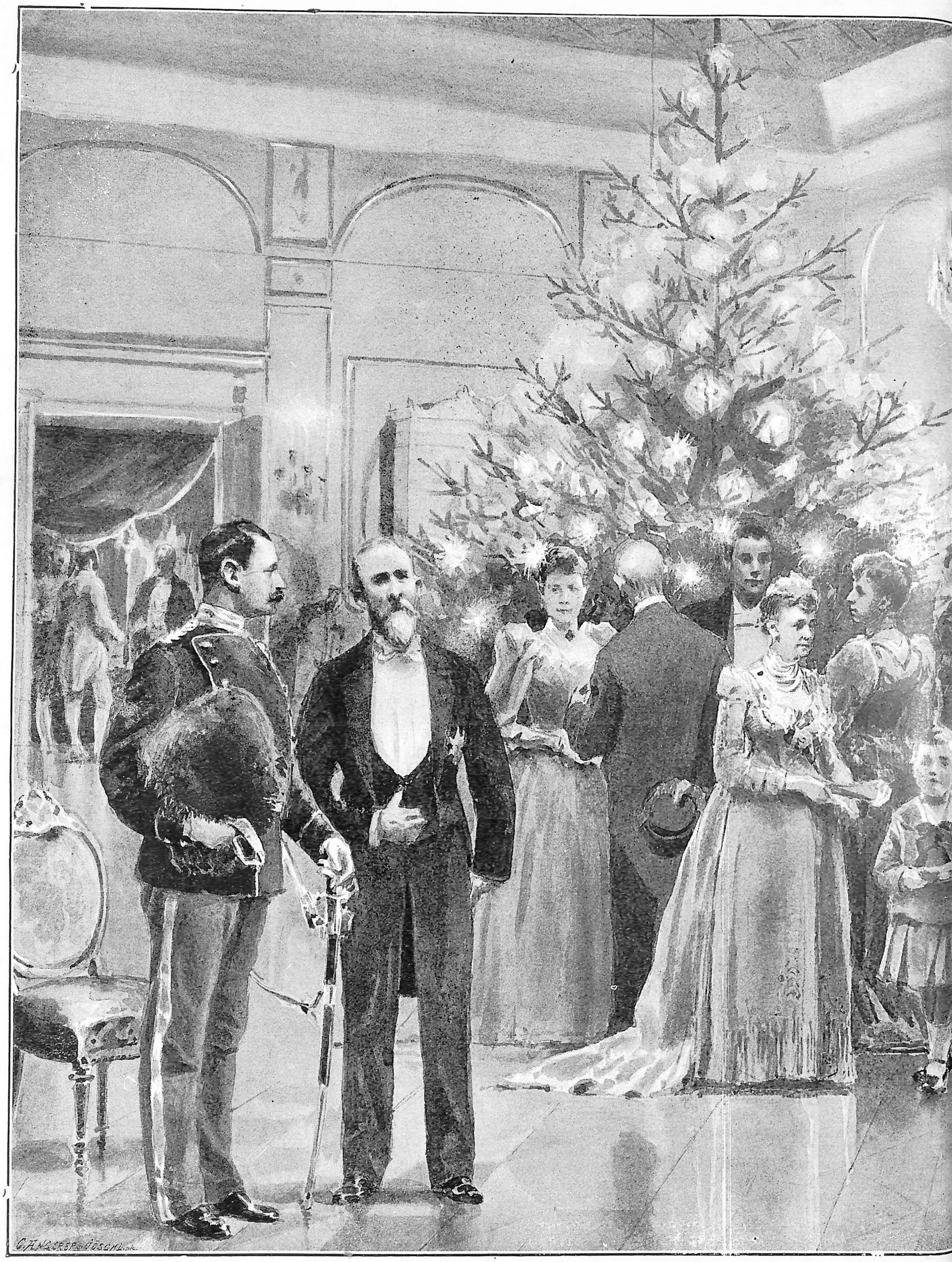

Juleaften paa Ama

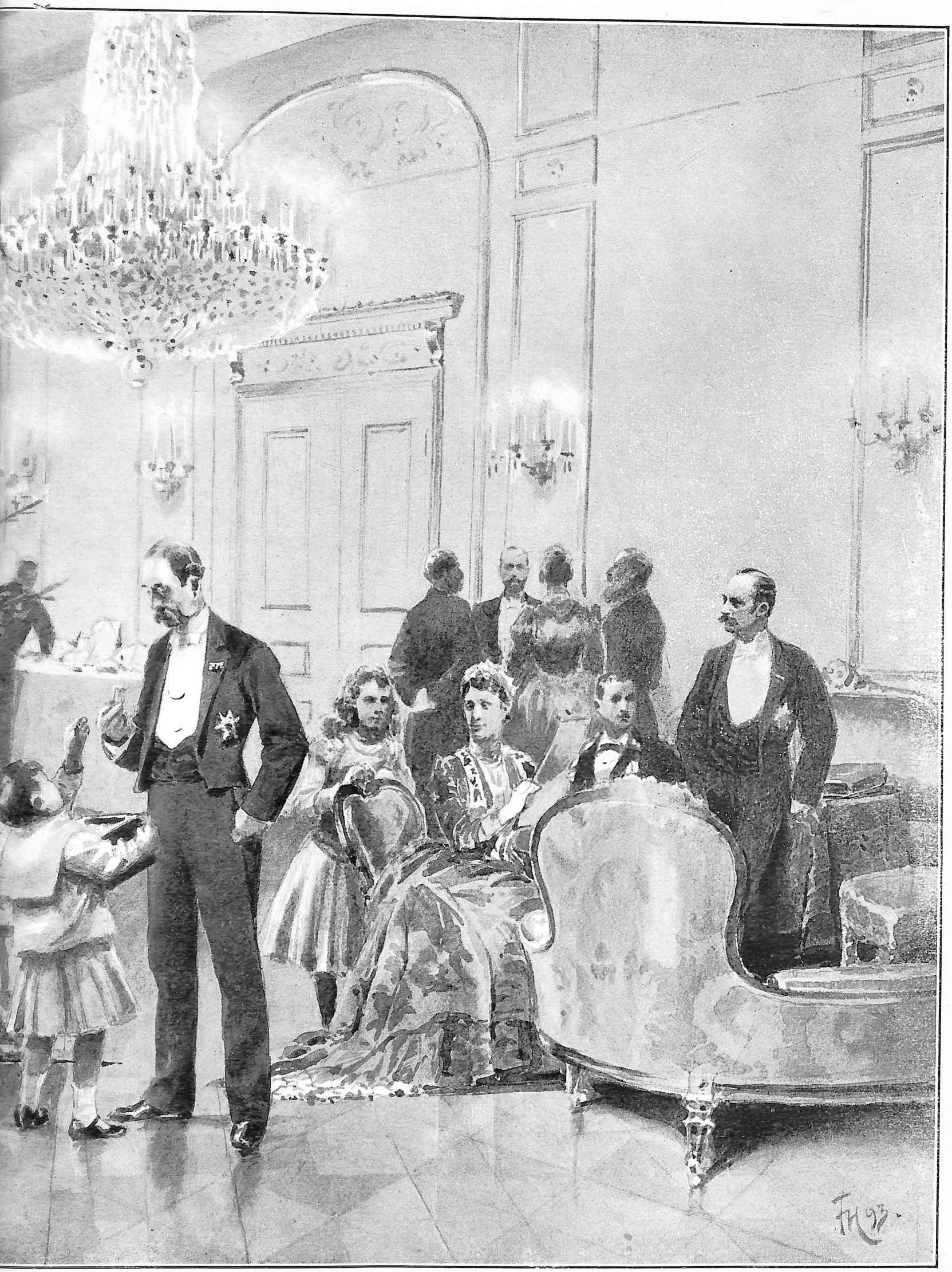

enborg i gamle Dage.

Da Smith blev slagtet.

SMITH var en storartet lille Karl, og saa var han mindst ligesaa klog som hele to Mennesker tilsammen. Ja, tænk jer nu f. Ex., at selv om han havde grøntet sit sidste Aftenøf og slaaet den sidste Aftenkrølle paa Halen, lukket sine smaa Griseøjne og var i fuld Gang med at snorke, saa behøvedes der blot et lille Pift, og straks kom han rullende, øffende og dikkende med Halen.

Han vidste ogsaa ligesaa bestemt, naar der skulde „skaffes," og han stillede da altid i „Messen," parat til at snappe hver Bid, der faldt af.

Og der faldt mange Bidder af; for Smith var alles Ven!

Kun en om Bord kunde Smith ikke rigtig forliges med, det var anden Styrmand, de to havde nemlig en Gang haft en lille Strid, det vil sige, Styrmanden havde givet Smith en rigelig Omgang Hug, og det kunde Smith aldrig glemme. Altid gik han i en lang Bue udenom Uvennen, og var han først udenfor Slagvidde, saa kunde han godt falde paa at knibe det ene Øje til, skele polisk over til ham og sige saadan noget som: „Æ—bæ—øf!"

Ja, Smith kunde aldrig glemme de Bank, og om det nu var ved et Tilfælde, eller om det var af Hævntørst, nok er det, saa skete det en Gang imellem ved Aftenstid, naar det var mørkt, at Smith havde anbragt sig ved Indgangen til Kahytstrappen. Det var maaske ikke saa mærkeligt; men mærkeligere var det, at Smith altid passede at anbringe sig der, naar han vidste, at Styrmanden skulde ned i Kahytten.

I halve Timer kunde han ligge bomstille, ikke saa meget som et lille Øf kom der over hans Griselæber, og naar Styrmanden saa kom, ja, saa snublede han og røg paa Hovedet ind i Kahytten. I samme nu var Smith oppe, Halen i Vejret, et glad lille Grynt og saa af Sted langs Dækket og i Sikkerhed ind i den gamle Petroleumstønde, der af den vittige Kok var døbt med Navnet „Villa Smiths Hvile."

Men naar undtages disse smaa Fjendtligheder herskede der det bedste Forhold om Bord, Smith var elsket og agtet af alle, fra Kaptajnen til Messedrengen.

Ja, lige fra det Øjeblik Smith som en lille uskyldig Gris var kommen om Bord i en engelsk Havn, til den nu var et forholdsvis ældre Svin med Hængekinder og tyk Vom, ligefra den Gang, den kun kunde udstøde et lille, uskyldigt beskedent Øf, til den nu kunde sætte i at hyle, saa den næsten i usigtbart Vejr kunde bruges til Taagesignal, havde den vundet alles Hjerter. Og det kunde naturligvis være godt nok med Hjerterne, mente Smith; men hvad der var bedre endnu, var al den dejlige Mad, der stadig væk faldt af. Og Smith sagde aldrig nej til en god Bid; med et fornøjet Smask og et gemytligt Blink i Øjet slubrede han al Ting i sig. Rødgrød og Pandekager var hans Livretter, og det viste jo, at han havde en god Smag, ikke sandt?

Kokken var da ogsaa dens specielle Ven; men det var dog maaske ikke alene for hans Skyld, at den, hver Gang Maden blev sat paa, tog Station ved Døren til Kabyssen, stak Trynen i Vejret, lagde Hovedet lidt paa Siden og snøftede den liflige Duft ind i sit lille Grisehoved.

„Men Herre Gud," tænkte Smith, „vi er jo alle Mennesker og skal have det daglige Brød, saa en Smule Køkkenskriver har man da Lov til at være," og det kunde han jo have Ret i; men derfor maa I dog ikke tro, at Smith kun tænkte paa Rødgrød, Pandekager og Kødets Lyst, nej, Smith havde et ædelt Hjerte, og var dens Vom stor; dens Hjerte var ikke mindre! Det faldt ham f. Ex. aldrig ind at rynke paa Næsen, selv om en af Matroserne kun gav ham en gammel Skorpe eller en Bid tør Klipfisk; Smith var ikke den Gris, der vilde saare en fattig Matros! Ja, hvad der endnu mere vidner til Fordel for hans gode Hjerte er det, at han har delt mangen en Natvagt med Udkigsmanden eller Rorsmanden. Ja, gamle Ole Andersen fra Læsø, som ikke var fri for lidt Gigt i Benene siden den Gang, han i tre Uger maatte sejle rundt paa en Isflage, har endog svoret paa, at Smith mere end en Gang, naar han i kolde Nætter havde Hundevagten, ligesaa stille kom listende og lagde sig til Rette over hans Fødder, saa det „lunede helt behageligt og vederkvægende."

Men ak, under alt dette blev Smith jo fra en lille Gris til et gammelt Svin, Rødgrøden og Pandekagerne gjorde deres Virkning, Smith blev tykkere og tykkere, Mageligheden fulgte med, det mest af Dagen laa han og smaagryntede i „Villa Smiths Hvile," og det, som ingen om Bord nogen Sinde havde Lyst til at tale om, det begyndte man nu saa smaat at drøfte, nemlig Spørgsmaalet om, naar Smith skulde slagtes.

Ja, for slagtes det skulde han, det var jo dog en Gang dens Bestemmelse, mente man, og den Mening kunde man blive enige om; men hvem der skulde slagte ham, ja, se det var det store Spørgsmaal!

Gamle Ole erklærede straks, at han vilde aldrig i „sin Tid eller i sin Evighed lægge Haand paa Smith," og de andre om Bord var af samme Mening.

Længe snakkedes der frem og tilbage; men Smith fik aldrig Lov at overvære Forhandlingerne, „for en ved jo aldrig, om han kunde lugte Lunten, og det var da Dyrplageri."

Under al den Snak gik Tiden, og tilsidst blev man saa enige om, at udsætte Slagtningen en Tid endnu, og da Kaptajnen havde givet sit Minde til Beslutningen, var der formelig Jubel om Bord.

Saa gik der et halvt Aar til, og nu skulde det være.

Det traf sig netop saadan, at det var ved Juletid, ja, jeg tror endda selve Juleaftens Dag. Skibet laa i Havn, og Kaptajnen, „det var en flink Mand i alle Dele," vilde gerne gøre det lidt pænt for Folkene; men saa vilde han ogsaa at Smith skulde miste Livet, før Julegrøden var paa Bordet, en Ende maatte det have, og fik de saa først et Par Glas Julepunsch til Livs, saa glemte de nok Bedrøveligheden.

Naa, Kaptajnen skal man nu lyste, saa det kunde jo ikke nytte at gøre Vrøvl. Men hvem skulde stikke Smith?

Kaptajnen vilde ikke, Styrmanden ikke, Ole Andersen ikke, Kokken ikke, og da den eneste, der kunde have været Tale om, anden Styrmand, Smiths gamle Uven, for længst var afmønstret, var der ikke andet at gøre end at trække Lod.

Det gjorde de, og Loddet faldt paa Ole Andersen.

Saa vejrbidt han var, blev han formelig helt bleg, saa pæn en Mand han var, kunde han ikke lade være at bande en drøj Ed. Men kny mod Kaptajnen, det gjorde Ole aldrig.

Naa, Slagtningen skulde altsaa være, og Juleaften skulde være.

Nede i Kahytten havde de faaet stillet et Juletræ an, oppe fra Konsulen var der kommet Gaver til hver af Besætningen; det var saadan pæne 'Ting, som pæne Damer hjemme i Danmark havde broderet til Landsmænd i fremmede Havne.

Men imens Kaptajnen og første Styrmand gik dernede og rumsterede, havde Ole Andersen det værste Arbejde oppe paa Dækket. Kokken havde stillet et Kar frem, lagt Kniven frem og gjort alt parat, der manglede bare at tage Livet af Smith; men det var rigtignok ogsaa det værste. Gamle Ole gik og rumsterede rundt med en Haandlygte, tog og følte paa Kniven om den var skarp, lod den barkede Finger glide op og ned ad den, kiggede saa ind i „Smiths Hvile," hvor Smith laa og gryntede i Søvne, drømmende om Pandekager og Rødgrød, mindst tænkende paa, at den grumme Død var saa nær forestaaende.

Gamle Ole havde faret til Søs siden han var tolv Aar, og aldrig havde han været søsyg; men nu for første Gang i sit Liv var det ham ligesom noget vendte op og ned paa hans indvendige Dele. Og han følte og følte paa Kniven, kiggede og kiggede paa Smith, og saa satte han sig hen ved Rælingen og kiggede op paa Stjernerne, som blev ved og ved at blinke ligesom de havde noget at fortælle ham. Bare det dog havde været noget godt; men det var det jo ikke; for nu skulde han jo undlive den, der havde varmet hans gamle Fødder, saa mangen Gang han stod der oppe og havde Hundevagten; aa, Herre Gud, at Loddet dog ogsaa skulde være faldet paa ham. Og Ole blinkede ikke igen, for han var ligefrem helt vred paa Vorherre.

Længe sad han og saa' op paa Stjernerne, følende paa Kniven, tænkende paa, hvor underligt Han deroppe kunde handle mod sine Børn.

Og han hørte Lyden af glade Stemmer dernede fra Kahytten, han kunde høre baade Kaptajnens og Styrmandens, ja, de kunde sagtens være glade, de slap nok saa nemt fra det hele. Saa halede han sin gamle Tvebak frem af Lommen og kiggede paa den ved Lyset fra Lygten, rystede saa paa Hovedet; om tre fire Timer skulde Kokken allerede have noget af Flæsket til Julemaden — de havde udsat det til det allersidste — om en tre, fire Timer, nej, føj, og det var ham, der skulde lave Smith til Flæsk.

To Gange gik han hen imod Smith, to Gange gik han tilbage igen — nej, han kunde ikke — saa med et bed han sig en vældig Skraa, slukkede Lygten — Smith skulde da ikke se noget — og saa stavrede han frem mod „Smiths Hvile."

Al Ting var mørkt og stille, ingen kunde se, hvad gamle Ole tog sig til, kun kunde man høre hans Trin og saa en underlig Lyd, der næsten lignede en Slags Hulken.

Tre, fire Timer senere blev Julelysene tændt dernede i Kahytten, omkring Træet stod Folkene fra Kaptajnen til Messedrengen, alle i deres bedste Tøj, de havde Huerne i Haanden, en enkelt missede lidt med Øjnene, kan hænde, det var Glansens Skyld, kan hænde det var lidt vaadt, som pludselig vilde frem; saadan et Juletræ faar jo somme Tider en til at tænke paa gamle Dage.

Længe stod de og stirrede paa Træet, uden at vide hvad de skulde tage sig til, saa med et sagde Kaptajnen noget om, de ikke skulde have saadan en Julesang.

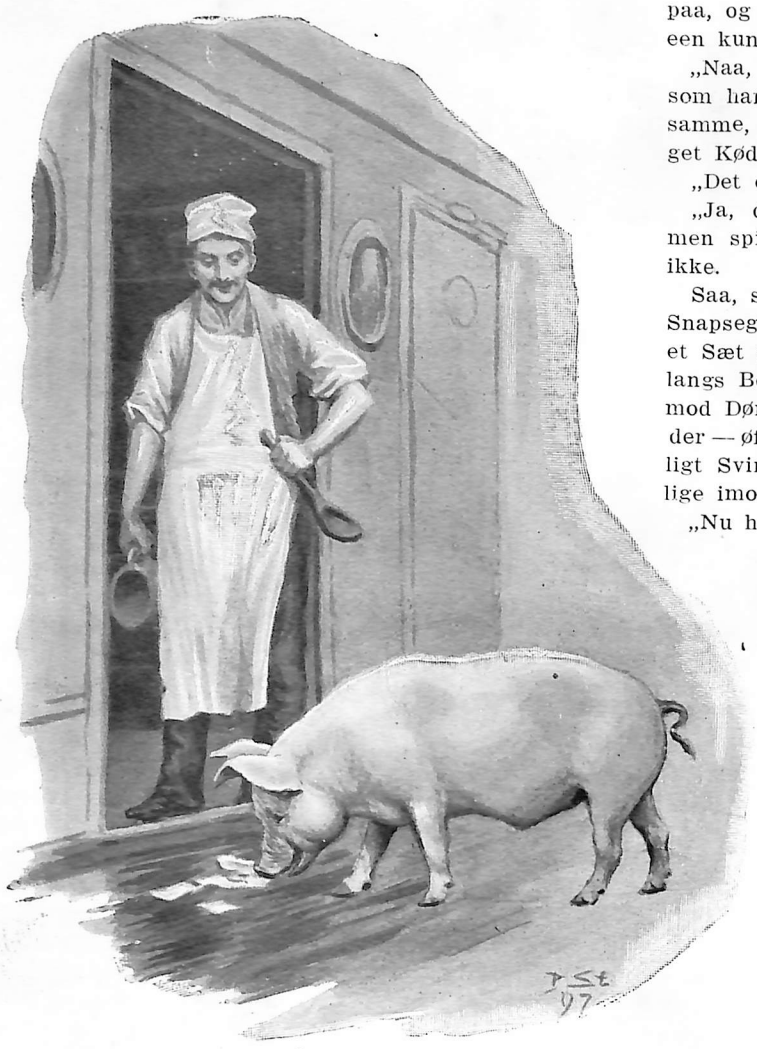

Jo, det kunde da være rart nok, og saa tog de fat paa en gammel Julesalme; til en Begyndelse gik det lidt smaat, men lidt efter lidt gik det bedre, og tilsidst rungede det helt højtideligt gennem den lave Kahyt.

Saa gik det i Staa, for der var ingen, der kunde flere Vers, og saa brød Kaptajnen af, sigende, at han vilde ønske dem alle en god og glædelig Jul, gav saa enhver af dem Haanden og pegede paa Bordet derhenne, hvor Julegrøden dampede og Øl og Brændevin stod opmarscheret i en lang Række.

Foran hver Tallerken laa der en Gave fra de rare Damer hjemme i Danmark; der var Seler og Pibebræt, Lommetørklæder, Sokker og mange andre Sager; alt sammen blev det befølt og bekigget, og da det endelig var gjort, tog man fat paa den gode Mad og Drikke.

Men underlig var det, for man skulde ikke tro, det smagte dem rigtig, Øl og Snaps gled ned; men hvor blev Humøret af. Nu og da kiggede en og anden til Døren — hvad kiggede han efter, det skulde da vel aldrig være Smith?

Der blev ikke talt meget, og hvem der ikke sagde et eneste Ord, var Ole Andersen; han sad bare og kiggede ned i Grødtallerken.

„Hør," sagde Kaptajnen og løftede sit Glas, nu skal vi drikke en Skaal for Damerne, som har sendt os de pæne Sager, og saa vil jeg sige jer en Ting, Folk, at nu skal vi ikke have mere af dette Surmuleri, det er Juleaften, og i faar en god Behandling, saa skal I ikke sidde der og se ud, som I var til Ligfærd og Jordbegængelse."

De drak Skaalen; men hvad Kaptajnen saa sagde, hvor mange Snapse de saa satte til Livs, Humøret vilde dog ikke rigtig komme. Helt galt blev det, da Grøden var spist og Messedrengen kom svingende ind med et Fad dampende Flæskesteg, lækkert saa' det ud, det kunde ingen nægte; men nej, ligegodt, det var dog for galt!

Fadet begyndte at gaa rundt; først tog Kaptajnen et godt Stykke, og hver af de andre gjorde det samme, Sauce og Kartofler dængede de ovenpaa, og de gled ned; men Kødet, nej, ikke een kunde sætte Tænderne i det.

„Naa, spis væk," sagde Kaptajnen og lod som han tog en Bid, de andre gjorde det samme, men der blev ved at være lige meget Kød paa Tallerkenerne.

„Det er godt Sul," sagde Kaptajnen.

„Ja, det er," blev der sagt rundt om; men spise det, det gjorde de nu alligevel ikke.

Saa, som Kaptajnen lige havde sat sit Snapseglas for Munden, giver det med eet et Sæt i ham, og Glas og Snaps ryger han langs Bordet. Hans Øjne var stift hæftede mod Døren, de andre saa' ogsaa derhen, og der — øf, øf, gryntede det, og et godt, triveligt Svinehoved med poliske Øjne stirrede, lige imod dem.

„Nu har jeg — nej, hvad i den skindbarlige — der er jo Smith!"

„Øf — øf," lød det helt gemytlig, og det skule formodentlig sige „ja, vel er det Smith, det er da ikke noget at gøre saadan en Blæst af — øf — høf!"

Og det var virkelig Smith, lyslevende, glad og fornøjet. Og hvordan det var gaaet til, at han stod der i Døren, mens de troede, at han laa og dampede paa Fadet, maatte Ole fortælle, og det fortalte han nu saadan:

„Ja, Kaptajnen kunde jo afmønstre ham, efterdi han havde handlet mod given Ordre; men han havde ikke været Mand for at aflive Smith, og saa havde han hittet paa at luske ned i sit Lukaf og liste lidt Skillinger frem, som han havde lagt hen af sin Hyre og for dem havde han saa ovre i Land faaet fat paa den Svinesteg, som stod der og dampede. Det var hele Historien,

livagtig og nøjagtig, som den var tilgaaet, og nu kunde Kaptajnen afmønstre ham, efterdi han havde handlet mod given Ordre." Men Kaptajnen vilde mindst af alt afmønstre Ole, for han var ligefrem glad over, at Smith endnu var i Live, og det var de andre med.

„Saa nu kan I da klemme paa Flæskestegen," sagde Kaptajnen.

Og det kunde de, og snapse og skaale kunde de ogsaa! Punschen kom, Humøret kom, Tobaksrøgen drev under det lave Kahytsloft; Kartofler, Rødbeder, Svineben og anden Herlighed regnede ned over Smith, der blev klappet og kløet, saa den gryntede og smaskede ved det.

Og der blev leet, og der blev sunget, Sømandsviser og Julesalmer; og en Gang imellem, naar den kunde faa Tid for al den gode Mad, gryntede Smith med.

— — —

En Stund efter var den sidste Skaal drukken, den sidste Sang sungen, og en efter en tumlede Mandskabet hen forud til deres Lukaf; sidst kom gamle Ole. Med et standsede han og kiggede op paa Stjernerne; endnu blinkede de, og denne Gang blinkede han igen; for Han deroppe havde dog ligegodt, Gud ske Lov, forstaaet at skaffe dem allesamman og Smith med saadan en nydelig Juleaften.

Dansk Kunst.

AF de her gengivne Exempler paa dansk Male- og Raderekunst er „Udslidt" udført af Maleren H. A. Brendekilde i 1890. Billedet tilhører nu Odense Musæum. Det er et monumentalt Maleri, som ikke let glemmes. Det virker som en Tragedie i Vadmel; Jordens graa triste Toner svarer symbolsk til den stakkels Gamles uhyggelige Endeligt paa den øde Mark, som han hele sit Liv har luget og renset for Sten uden at blive færdig.

Maleriet „Vejle Fjord" er af Kyhn og findes paa Aarhus Musæum. Det er et godt Exempel paa denne Kunstners fyldige, rolige, idyllisk danske Stemning.

„Morgen" af Irminger er malet først i Halvfemserne og findes ligeledes paa Aarhus Musæet.

„Stille Aften i Nordsøen" og „Frederik den Syvendes Ligfærd" er Raderinger udførte af Marinemaleren Carl Rocher, der almindelig nævnes som en af Danmarks mest fremragende Raderekunstnere.

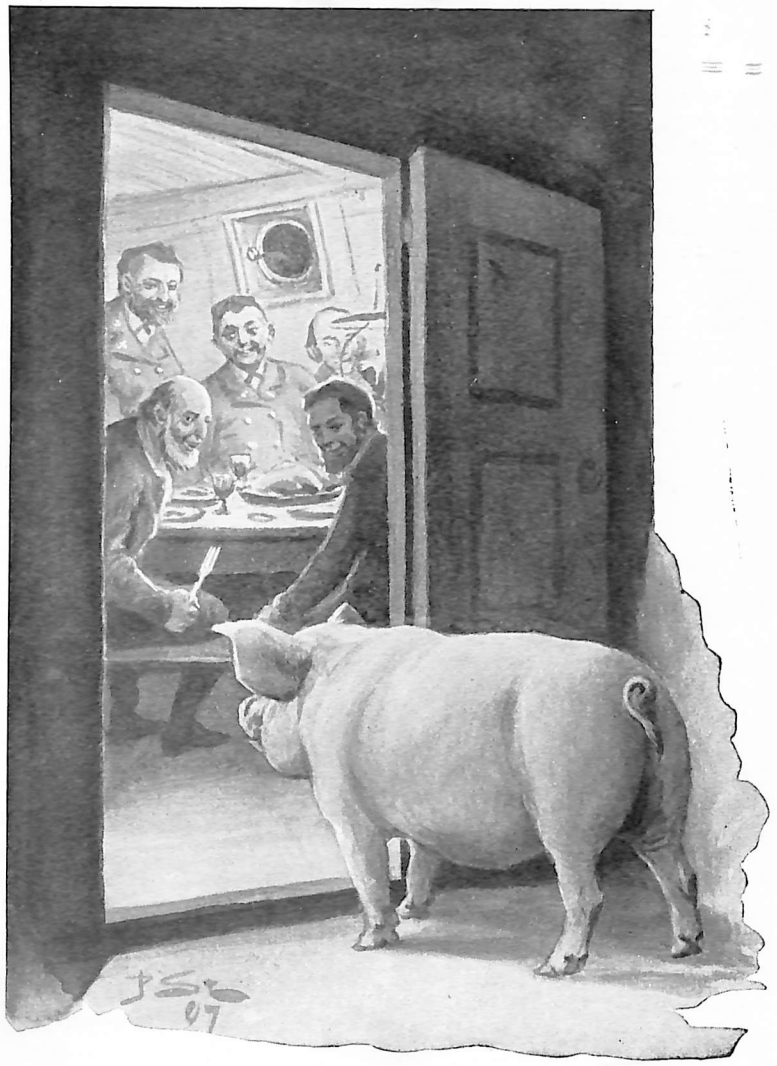

FØDT I DANMARK

DET er ikke længer moderne at gaa med Bindestreg i sin Nationalitet. Den europæiske Krig har affødt saa megen Sympathivirkning her i Landet, at selv President Wilson aabent har udtalt sin Misbilligelse af visse Forettelser blandt Indvandrere, navnlig Tyskere. Og man synes at være bleven enige om at skære Bindestregen bort. Nu skal vi altsaa ikke mere være Dansk-Amerikanere; vi skal være Amerikanere. Undtagen hvis vi bliver Riddere af Dannebrog, for det er et Tegn paa, at vi aldrig er bleven amerikanske Borgere. Dog — det er faa som bliver Riddere af Dannebrog; thi vel er mange oplagte, men kun faa kaldes.

Maaske vi kan bortoperere den ubetydelige og ikke altid praktiske Bindestreg, men vor Danskhed, som vi er født med, og som danner den Underbygning vi som Mennesker staar paa — den kan vi ikke saadan uden videre sluge. Og naar vi ikke mere skal være Dansk-Amerikanere, saa er der kun en Udvej: vi er, som vi maa være — Danske i Amerika.

Hvis en Amerikaner, eller en Irlænder — de er ofte vanskelige at skelne, spørger os, hvad vi er, saa behøver vi altsaa ikke, hvis vi har Lyst til at svare ham, at blande vore Ord. Vi behøver blot at sige: „I am a Dane."

Den Omstændighed, at vi lever her i Landet, tjener vort Ophold her og bidrager til dets Opkomst, burde jo være Bevis nok for, at vi er Amerikanere eller ihvertfald aspirerer der til. Men naar vi bekender Kulør som danskfødte, saa faar vi i vore Medborgeres Anskuelse den Agtelse — kort sagt det Numer, vi som Danske er berettigede til.

Og det er et godt Numer. Det har altid været et godt Numer, og paa Grund af Tidernes Gunst er det ovenikøbet i Opkomst.

Alle de Ansigter, som man ser paa omstaaende Billeder, minder stærkt om Danmark. Solen har maaske brændt dem lidt mere end den har for Vane i Ringkøbing, Rødby eller Rungsted, men Trækkene er umiskendelige, og tager man disse Mænd i Haanden, føler man en ægte dansk Næve. Det er alle Danske i Amerika, nogle har været her i 40 Aar, andre i 4—5 Aar. Og de samledes sidste Oktober i St. Paul, Minnesota, for at varetage Det Danske Brodersamfunds Forretningsinteresser.

Blandt alle de Bevægelser, som er bleven startede blandt Danske i Amerika, har Brodersamfundet været den mest sukcesfulde. Gennem Slid og Trængsel har det voxet sig stort og stærkt, fordi det appellerer til den sunde Fornuft og til det materielle Vel. Vi har mange andre gode og værdige Samfund, som hver for sig virker med et Maal for Øje, men Brodersamfundets Hovedformaal er et Emne, som kan rumme hver eneste dansk Mand indenfor sin Ramme, og dette i Forbindelse med dygtig og økonomisk Administration er den Grundvold, hvorpaa 21,500 Medlemmer støt og bevidst bygger videre.

Der er nok at bygge paa. Trods dets Udbredelse er der endnu mange Danske her i Amerika, som af en eller anden Aarsag ikke er bleven Medlem af den store Forening, og der kommer aarlig nye Udvandrere, som for deres egen Skyld burde indrulleres i den største Forening af Danske udenfor Danmark, hvor han ovenikøbet kan gavne sig selv og sine paa to Maader.

Simpelthen som Assuranceforening har Broder-

(Sluttes paa Side 24)

Den Store Fisk, Som Vi Ikke Fangede.

HUMORESKE.

Fortalt af en Delegat.

Vi er otte danske Familier i Saxby, Kas., og vi hører allesammen — det vil da sige Familiefædrene — til vor Brodersamfundsloge. Og saa har vi desuden sex Medlemmer, som bor længere borte — en af dem bor saagar i Chicago, og en anden er oppe i Alaska — saa vi er jo en hel tapper lille Loge.

Saxby er heller slet ikke saa ilde en Plads, om jeg saa selv skal sige det, der jo egentlig er Byens Stifter og Anlægger. Naturligvis — vi kan ikke prale med Skyskrabere og Automobilmordere saadan som New York, eller med Udstilling og Jordskælv som San Francisco. Det højeste Hus vi har er Ole Rasmussens, som har faaet en halv Etage paa mod Øst, nemlig dengang at Oleses den ottende kom til Verden. Af Automobiler har vi to — den ene har selfstarter — det er Christ Christensens; og den anden, som forresten tilhører mig, starter ogsaa af sig selv, naarsomhelst at den er oplagt. Udstilling og Jordskælv er vi som sagt ikke naaet til endnu; men vi havde en Slags Tombola sidste Vinter, hvortil en Druggist i County Seat'et havde „donated" sex Flasker „throat gurgle," og et større Kalas tror jeg ikke de nogensinde har haft i San Francisco — saadan rent forholdsvis.

Det kan vel nu være fem Aar siden at jeg købte min Farm her i Saxby. Men det hed det jo ikke dengang; det hed ikke andet end N. W. quarter section 26 N. E. Saa var det jeg skrev efter Ole, og han bragte sin Svoger Mads med sig. Aaret efter kom der tre andre danske Familier, og ifjor havde vi den største Vækst i Befolkningen, i det der kom fire Settlere paa en Gang. Det var paa samme Tid som jeg blev udnævnt til Postmester af Mr. Wilson — vi er begge Demokrater, forresten — og jeg havde allerede tidligere begyndt en Købmandshandel med Delikatesser saasom friske Æg, Arbuckles og Nebos.

Sidste Foraar blev jeg enstemmigt valgt til Marshal, eller Mayor, som de jo kalder det i nogle af Byerne. Vi var tre Mand til Møde i Town Council den Aften, og jeg kan huske, at jeg spenderede en flot lille Supper, ved det vi nu ikke var flere end vi var, med Frankfurters fra Milwaukee, som Tak for Tilliden. Jeg skal imidlertid ikke spendere flere af de Pølser fra Milwaukee — derom senere. Men jeg er færdig med Milwaukee!

Da jeg saa var bleven Marshal, saa syntes jeg jeg skulde gøre noget for vor stadig voxende Købstad, og saa var det jeg organiserede en Commercial Club, hvor jeg saa som Tak blev valgt til President paa Forslag af Ole Rasmussen, hvem jeg i Forvejen havde lovet Embedet som Sekretær. Det kan han meget godt forvalte, omendskønt han ikke er saa skrap i det Engelske; men vi har arrangeret det saadan at min ældste Søn skal føre Korrespondancen for ham. Han er temmelig versatil, min Søn er, idet han foruden at være Bandmaster for Saxby Silver Saxaphone Symphony Society ogsaa er General Agent her i Countiet for Topeka Rural Times —

og ifjor solgte han otte Misteltene.

Det var lige paa den Tid vi fik Brev fra Broder Michaelsen om at vi skulde have Konvention i St .Paul, og da jeg allerede havde været Delegat en Gang før, saa valgte vi Ole Rasmussen, og jeg blev saa Stedfortræder.

Jeg har altid været en patriotisk Borger, hvad Saxby angaar, og jeg fik derfor en god Ide, som jeg bragte frem til det næste Møde i Commercial Club. Hele vor Handelsstand var representeret den Aften — nu har vi baade en Garage og en Drugstore og en Modiste og en Dentist — jeg tænker snart ogsaa vi kunne support'e en Redaktør og Undertaker, hvis vi kunne træffe og finde en, der kunde blæse paa Saxaphone.

Vi var alle enige om at min Ide var en god en, hvis vi alle satte Skulderen mod Hjulet. Den gik i sin Kortfattethed ud paa at sikre os Brodersamfundets næste Konvention for Saxby, Kas., og Mr. Duncan, som er en temmelig stor Landejer her paa Stedet, blev saa enthusiastisk at han donatede fem Dollars paa Stedet, og desuden lovede ti bushels Æbler til Banketten.

Der var dog flere Skeptikere tilstede den Aften, og værst blandt dem var Ole Rasmussen, saaledes at skønt jeg afskyr Personligheder og den Slags, saa maatte jeg dog tage Bladet fra Munden længe nok til at staa paa, at det var en ringe Delegat den Saxby Loge havde valgt sig, om han ikke kunde gaa derop til St. Paul og snuppe den Konvention lige for Næsen af New York og San Francisco. Jeg havde jo ikke den ringeste Mistanke til Milwaukee — dengang. Det varede da heller ikke længere end til næste Brodersamfundsmøde, før Ole Rasmussen mødte op med en Attest fra vor Dentist — en rigtig Doktor har vi ikke undtagen om Tirsdagen her i Saxby, naar han kommer over fra County Seat'et, regelmæssig. Og Attesten lød paa, at Ole havde Pyorrhea, som er højst uheldigt i et nordligt Klima. Det vil jeg nu lade staa for hvad det er, men Ole fik sit lille Kneb sat igennem, saaledes at jeg blev den der maatte lægge Byrden paa mine Skuldre og gaa til St. Paul, idet jeg jo var Stedfortræder.

Da det nu var gaaet saadan, lagde jeg mig strax i Selen og paakaldte hele Commercial Clubbens Assistance, og jeg maa ikke sige andet end at de lyttede til mine Krav uden at knibe paa Midlerne som var til Raadighed. Først og fremmest maatte vi sende en Skrivelse til samtlige over 300 Loger og anbefale Sagen, og som Postmester kunde jeg ikke andet end anbefale, at det blev med to Cents Frimærker paa, fordi hvad vil en Loge tænke, naar den faar en Konvolut med en Cent paa. Det var det største Frimærkesalg, jeg som Postmester har oplevet, hvad jeg ikke kunde undgaa at lægge Mærke til, eftersom min Løn ene og alene bestaar i hvad Frimærker jeg kan sælge. Jeg har dog flere Gange haft den Ære at sælge for en Dollar til Doktoren fra County Seat'et, hvad jeg kalder temmelig godt gjort af en By som Saxby. Men det bliver bedre endnu!

For da vi nu var begyndt at „booste" for Saxby, saa var der ikke en Sten, som ikke skulde vendes for a henlede Danskhedens og Amerikas Øjne paa Saxby. Jeg fik derfor en anden Ide igen, som gik ud paa at subskribere plenty af Midler for at gøre Sejren sikker. Til det Øjemed tog jeg gennem Sommeren næsten daglig min Automobil og gennemrejste Countyet paa Kryds og paa Tværs for at finansiere Kampagnen, som jeg følte en personlig Interesse for. Og det være langt fra at jeg begyndte med de smaa; nej, jeg tog allerførst till Topeka og havde en Audiens med Presidenten for Excelsior County Interurban Milk & Passenger Traction Co. for at afæske ham en bestemt Udtalelse om Tidspunktet for Aabningen af en Branchlinie til Saxby. Han gav mig ogsaa de bedste Forhaabninger og saa desforuden en Kasse fine Cigarer med hjem til Commercial Clubben. Vi har forresten nogle Stykker af dem endnu, tror jeg nok, idet der ikke er andre end Ole og saa mig selv der ryger i Clubben. Havde det ikke været fordi Ole ikke saa godt kan taale de stærke, saa var der nu ikke bleven holdt saa godt Hævd over dem.

Her i September afgav jeg saa en General Rapport hvori der stod at vi kunde faa Mr. Duncans Æblehave til Konventionssal — det kunde ikke godt være flottere — og der vilde blive plenty Plads til Komiteer i Silo'en og Selekammeret o. a. Steder. Til Banketten kunde vi faa Skolehuset kvit og frit, og jeg regnede ud at der kunde spises i tre Hold. Da jeg selv er Storekeeper i Saxby, saa var det jo ligesom en Garanti for, at der ikke blev noget Optrækkeri med Hensyn til Fødemidlerne, og Logi til Delegaterne skulde der ogsaa nok blive plenty af omkring hos de gæstfri Beboere. Se det var jo i sig selv ikke saa daarlig en Rapport, som godt kunde have staaet alene; men saa havde jeg endda ydermere endnu en Overraskelse i Frakkeærmet, idet nemlig jeg kunde meddele at Commercial Clubben i County Seat'et var bleven jealous, vistnok. Ihvertfald havde de skyndt sig at tilbyde os, at de vilde betale det halve af de løbende Udgifter ved Konventionen, ifald vi vilde arrangere en Udflugt bare en Dag til County Seat'et. Jeg maa her indskyde at i County Seat'et er der alle mulige Slags Smæk for Skillingen og Biografftheatre — saa den Udflugt kunde jo være meget fornøjelig for Delegaterne. Men det bedste af det hele var jo at Commercial Clubben i County Seat'et havde givet os fifty Dollars i Forskud for at vise os, at de mente, hvad de lovede. Og jeg maa lade Ole Rasmussen, at han begyndte at se Sagen i det rigtige Lys, da han nemlig ganske uopfordret stod op og foreslog, at de halvtreds Dollars blev givet til Delegaten til extra Udgifter i St. Paul — for hvad kunde det nytte, at vi havde alting parat til Konventionen, hvis vi ikke fik den? Enstemmigt vedtaget.

Saa kom jeg da til St. Paul, og da jeg saa, hvor kønt de havde dekoreret Byen for os Danske, saa fik jeg her mange gode Ideer om hvordan vi skulde bære os ad, naar Delegaterne næste Gang kom til Saxby. Naturligvis var der ikke megen Snak om den næste Konvention de første Par Dage, men jeg fik god Lejlighed til at snakke med forskellige om hvad By de nu syntes skulde have den. Jeg skulde jo nok vogte mig for at sige hvad jeg havde bag Øret — det skulde nemlig vente til Spørgsmaalet kom op, og saa vilde jeg holde en Tale, der havde baade Næb og Kløer. De fleste har vel nok hørt det berømte amerikanske Ordsprog: „What's the matter with Kansas!" Well, det skulde være mit Motto til min Tale.

Men saa skete det Torsdag Morgen, som saa at sige lagde en Taager over mine dristigste Forhaabninger og tillige ærgrede mig usigelig. Ganske pludselig uden Forvalsel oplæser Over-Præsidenten nemlig et Telegram fra Commercial Clubben i Milwaukee, hvori Konventionen indbydes til at komme derop næste Gang. Og hvad jeg ikke kan forstaa, men jeg maa jo bøje mig for Kendsgerninger, ihvertfald blev alle Delegater som om de var ellevilde, saa snart de hørte det Bynavn.

Hvad der ærgrede mig mest var, at Milwaukee var kommen mig i Forkøbet med det Telegram. For jeg tænkte ganske vist paa, at jeg maaske skulde tage og faa et Teelgram sendt op til St. Paul fra Saxby Commercial Club i en lynende Fart — men der stak netop Humlen, for hvordan skulde jeg faa et Telegram underskrevet af Clubbens Præsident, naar denne Præsident var mig?

Da jeg kom hjem til mit Hotel var der Brev fra Ole, som ønskede mig godt Held, og ligeledes var der en Expresspakke fra en Jobber i Topeka, som indeholdt 1000 Cigarer, som det var **Meningen, at jeg skulde uddele til Delegaterne.** Og det var jo meget smart gjort af Jobberen i Topeka, for han havde nok regnet ud, at han vilde sælge mange Cigarer, hvis Konventionen kom til Saxby. Men jeg havde helt tabt Lysten og Modet, efter at jeg saa hvordan Delegaterne tog til Milwaukee — og naar alt kommer til alt, hvad er der saa ved Milwaukee? Nu har jeg levet i Kansas i fem Aar, og Kansas er som bekendt den største Hvede — saavelsom Temperance Stat i Unionen, men naar jeg lige undtager, at jeg har hørt om en Skofabrik, saa har jeg ellers ikke hørt noget om Milwaukee.

Det vil sige, der er to Ting jeg har hørt om Milwaukee, og det skal jeg ikke undlade at nævne. Var det nemlig ikke der de skød paa Roosevelt? Jeg vilde skamme mig som en Hund om nogen skød paa en Ex-Præsident i Saxby, hvis en saadan skulde besøge os, selv om han saa ogsaa var en Republikaner. Og var det ikke i Milwaukee de havde en Socialist til Mayor, men jeg skulde lide at se dem opstille en Socialist i Saxby, saalænge jeg og Ole har et Par Stemmer. Men naar Delegaterne desuagtet vilde til Milwaukee, saa kunde jeg ikke indse, hvorfor jeg skulde uddele Cigarer til dem, og derfor solgte jeg Partiet til Hotelværten for en billig Penge, saadan at jeg lige netop fik nok til at betale min Hotelregning med. Saa var den Udgift i hvert Fald undgaaet.

Alligevel fik jeg jo holdt en lille Tale for Saxby, men det blev ikke den Tale jeg havde tænkt mig. For hvordan kan en Mand tale begejstret, naar han kan se at hele Forsamlingen er begejstret for noget der er lige stik imod det som han selv er begejstret for?

Saa gik vi til Afstemning om den næste Konventionsby, og som jeg nok havde tænkt, saa fik Milwaukee en stor Majoritet. Men jeg vil sige saa meget, at Saxby fik ihvertfald to Stemmer, og nu skulde jeg nok lide at vide, hvem den anden Delegat var, for jeg tror han kunde blive en god Borger i Saxby, som han jo allerede har vist den Interesse at stemme for. Og hvis han er Landmand eller har Lyst til at leve paa en Farm i det hele taget, saa kan jeg give ham mange nyttige Vink om, hvor der er fordelagtige Handler at gøre i vor Egn. Jeg har endda selv en 160 Acres, som jeg kunde sælge ham billigt. Thi skønt det bitre Nederlag i St. Paul er jeg dog stedse lige patriotisk naar det gælder om at bygge Saxby op.

Nu vil man maaske tro, at jeg var ked af at rejse hjem igen efter at have trukket det korteste Straa overfor Milwaukee, men langtfra. Thi som en anden Delegat sagde til mig paa Hjemvejen: Hvis I havde en Jernbane, saa kunde der maaske endda have været Haab. Og det havde han jo saa inderlig Ret i, hvilket jeg ogsaa paapegede i Commercial Clubben, da jeg rapporterede. For det første, sagde jeg, skulde vi have sendt et Telegram, men nu ved vi det til en anden Gang. Og saa vilde jeg nok spørge om, hvordan en Mand kan gaa ud og arbejde i sit Ansigts Sved for at faa en Konvention til Byen, naar vi ingen Jernbane har? Og det kunde de ogsaa godt se, og hele Clubben blev saa altereret, at vi den følgende Uge tog til Topeka i sluttet Trop og slog i Bordet for Præsidenten af Excelsior County Interurban Milk & Passenger Traction Company.

Og min sandten, om jeg ikke tror det har hjulpet dennegang; for jeg ser forleden Morgen, at der var Ingeniører ude paa en af Bakkerne syd paa. Og saa kan man jo paa en Maade takke Brodersamfundets Konvention for at vi snart faar Bane, selv om vi ikke fik Konventionen, hvilket jeg uden at rødme kan tiltage mig en god Del af Æren for some Delegat og President af Saxby Commercial Club.

Men lad mig nu høre fra den Delegat, som stemte paa Saxby!

Danske Hjem i Amerika.

D

A

De Danske i Amerika lever under de mest forskellige Forhold og i de mest divergerende Omgivelser. Vi bringer her i Flæng nogle Billeder af danske Hjem fra forskellige Egne af de Forenede Stater. A viser os A. M. Petersens smukke bungalow paa Sydsiden af Chicago, B er et hyggeligt Præstehjem i Nebraska, C fremstiller Købmand Hans Nielsens Bolig i et af Racines Villakvarterer, D er J. P. Lindbergs Farmhjem ved Laurens, N. Y., medens vi paa E skuer en tillidsfuld Københavners bachelor Hjem paa Dakotas Prærie.

B

C

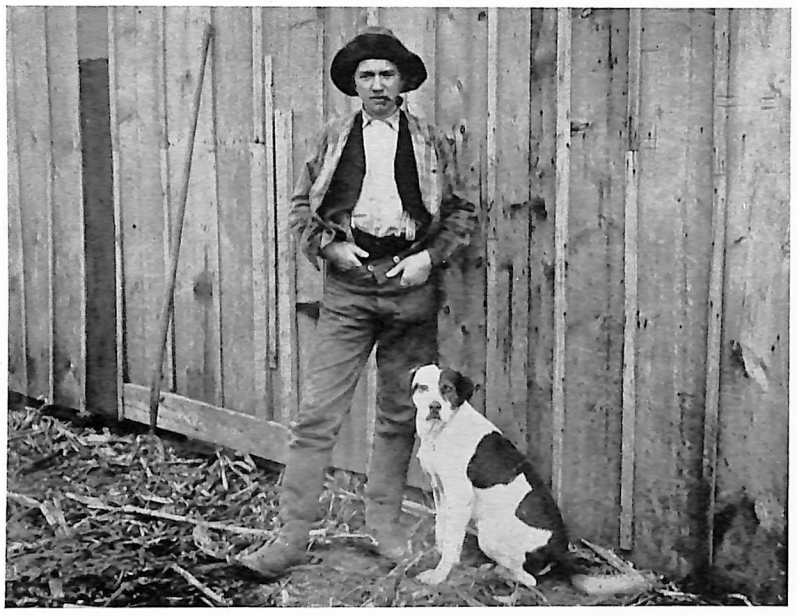

E

RAS RØGTERS JUL.

(Sluttet)

Da Folk strømmede fra Kirken, blev der stort Mudder ved Udgangen, som formelig spærredes af Ras Røgters Bæster, der laa nok saa pænt med alle fire trukket ind under sig.

Ras gik hen og pillede Præsten nederst ved Kjolesømmen.

„Mæ Forlow, men nu æ helles baad' æ Bæjster aa mæ' sjøl saa renlig aa æ Krop, te a Pastoren gern ka' wis wos den Willighed aa rens Sjælen i Lywet po wos mæ de' samme — æ Bæjster haar hyer aa æ Sallemsang, aa mestendels synget mæ, aa di haar hyer aa æ Præken, aa æ saa møj nyd'le bered aa æ hellig Fejst. Men hwissomsti' a' I sejer, a' æ Bæjster illywwel itt ka' kum' i æ Paradis, saa sejer a, d' æ Løwn, sejer a, for saa hwed a da, a Worherre han er minner skrap end hanses Præjster!"

Præsten saa sig forvildet om: „Men hvad vil han dog med alle de Dyr?"

„Di lege' jo aa knæler po all djer fier Bien aa ber faa djer Sjæls Fortawels! — aa saa wenter di etter, a æ Pastor sku' lyes' æ bitt Welsi'nels aa den Slaw — mæ Faalov aa undskyl' min Dristighed!"

Da tog Præsten en rask Beslutning, han vævede Armene ud over Mennesker og Dyr: „Herren være med Eder alle, Herren lade sin Velsignelse lyse over Eder, Amen!" Mængden blottede Hovederne, Køerne laa stille og stumme, og Ras Røgter græd Glædens Taarer.

„Ded ska' hans højærværdige Pastor helsens ha' saa møj manne Tak for boed fra æ Bæjster aa fra Ras Røgter aa mæ sjøl....Ded gjoer wal lig' ner i mi Maw, saadden aa fo rijæl Beskied aa di hellige Diel. Naa hwe' wi da, hworte a wi kumme hen enten vi blywwer puttet aa æ Kærregoer eller wi blywwer ædt i Kysupp mæ Boller aa.... Ja, Gu' ha Low i al Ævihied, saa gue han æ mo' æ sælle Stymper som mæ. — Kossaa, Børnlil, a wi ka' kom a hiemmel te," sagde han og trak efter Hjemmet i den hvide Julenat. Men mange var de, som fulgte ham — baade Mennesker og Dyr.

I Kostalden sang Ras Røgter alle de Salmer, han kunde huske, baade „Glade Jul" — og „Herlig en Sommernat" — og „O jeg, som har i Synd og Vellyst levet!"

Danmark's Hovedstad
i græsk Aand.

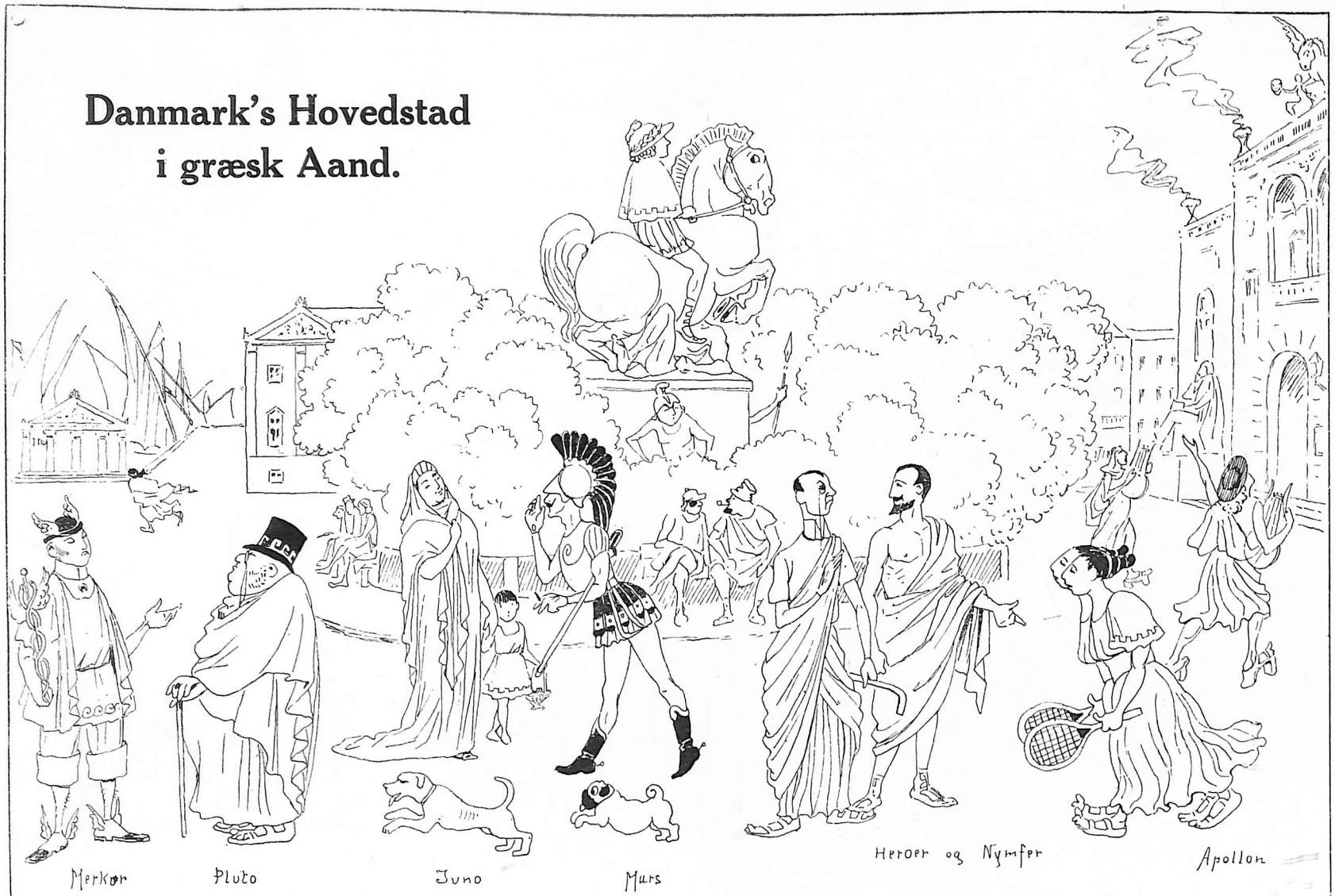

I Omegnen af Akropolis.

Gadeliv i Athen.

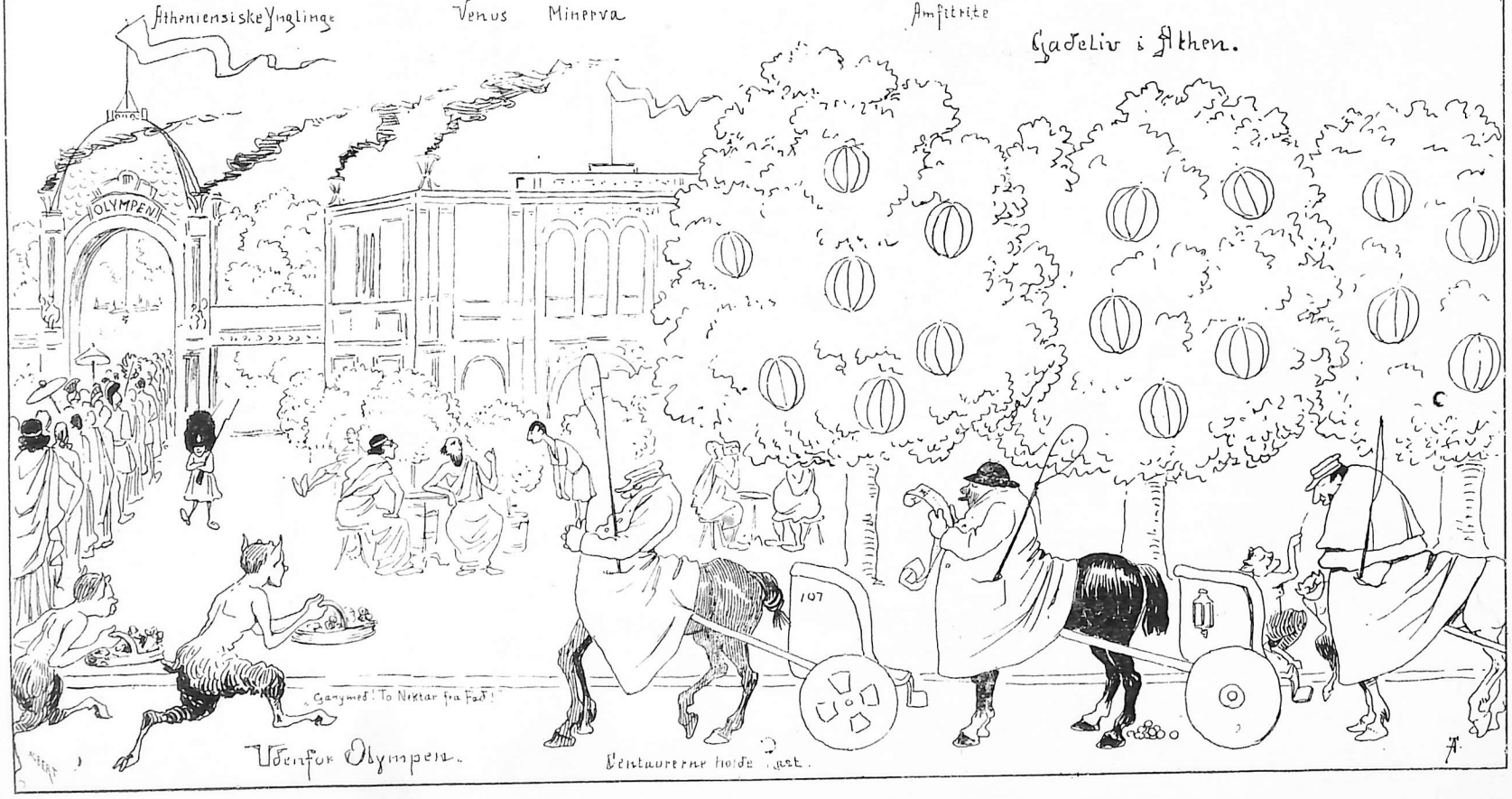

Bacchus. Neptun.

Olympiske Lege.

Bacchanal.

En Overcerberus.

Fhv. hellenisk Helt.

De tre Gratier

Augias

Andre atheniensiske Ejendommeligheder:

Langs Kysten.

Boreas

Fru Æolos

Vinter i Athen.

EN KØBENHAVNSK FAMILIE.
Søndag Morgen.

Et andet ægte dansk Billede fra gamle Dage. Mange har sikkert set det paa Væggene derhjemme; det blev malet i 1860 af L. I. Smith. Fotogravuren er ligeledes 22x28 Tm. og Udførelsen i et og alt som ovenstaaende.

Sendes forsvarligt indpakket og portofrit overalt for $1.00.

Nogle faa Exemplar haves endvidere af Poul Steffensens udødelige Billede „Dengang jeg drog afsted." Fotogravure, 12x30 Tm. portofrit for 75 Cts., samt

Prof. Exners „Er Mor alene hjemme," Fotogravure, 11x13 Tm., portofrit for 40 Cts.

Oliemalerier af danske Landskaber haves paa Lager fra $4.50. Skriv efter Detailler.

AXEL H. ANDERSEN
312 Brown Block - OMAHA, NEBRASKA

PAA KØBENHAVNS VOLD.
Aftenen før Store Bededag, 1862.
ET TYPISK DANSK BILLEDE FRA DE GAMLE DAGE.

Dette store og fint udførte Fotogravure, som maaler 22x28 Tm., haves paa Lager i et begrænset Antal. Det er et Billede, som med sine Minder og Ejendommeligheder vil kunne pryde ethvert dansk Hjem. Den dybe mørke Tone prentet paa fineste svensk Crayon Papir skaber en brilliant Effekt. De fleste af Husene paa Billedet staar endnu; Volden blev sløjfet for faa Aar siden. I Forgrunden ser man Digterne Chr. Winther og H. P. Holst; længere tilbage spaserer Prins Ferdinand i Uniform og hans Gemalinde, Caroline. I Sandhed: et hyggeligt og ægte Borgerlivsbillede fra de gamle Dages Danmark.

Sendes forsvarligt indpakket og portofrit overalt for $1.00.

Scandinavian=American Line

Hurtigsejlende Dobbeltskrue
Post- og Passager Dampskibe.

„FREDERIK VIII,"
18,000 Tons Deplacement.

„UNITED STATES,"
16,000 Tons Deplacement.

„HELLIG OLAV,"
16,000 Tons Deplacement.

„OSCAR II,"
16,000 Tons Deplacement.

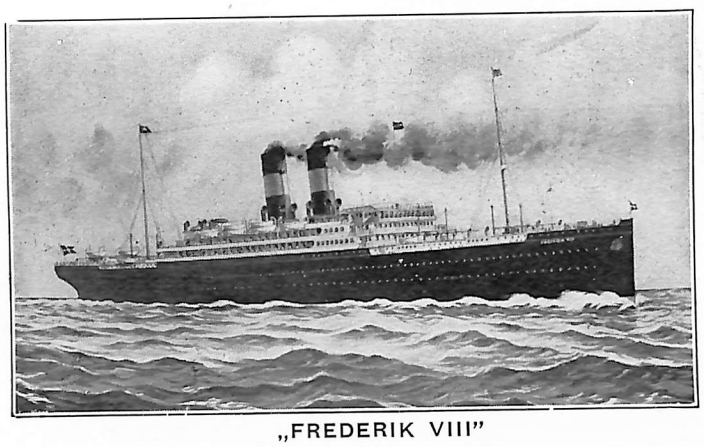

„FREDERIK VIII"

I det forløbne Aar har Linien vedligeholdt sine regelmæssige Seilinger med Rute

NORD OM KRIGSZONEN

og har siden Krigens Udbrud befordret

OVER 40,000 PASSAGERER

mellem New York og Skandinavien

UNDER DET NEUTRALE DANSKE FLAG.

INGEN AMMUNITION ELLER KONTRABANDE MEDTAGES

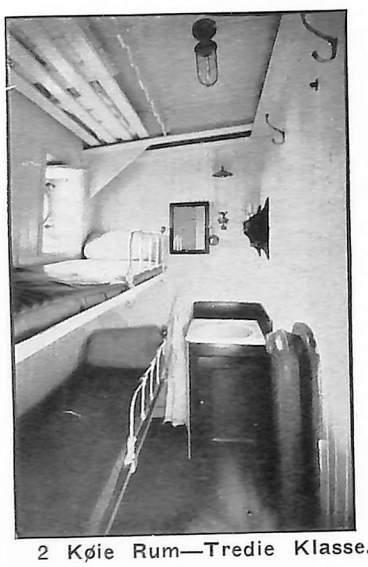

2 Køie Rum—Tredie Klasse.

Ovennævnte store og moderne indrettede Dampskibe er alle specielt byggede for Scandinavian-American Liniens Passager Trafik og „Frederik VIII" er det største og finest udstyrede nye Skib som nogensinde er registreret i de tre skandinaviske Riger. Alle Skibene er forsynede med de sidste Opfindelser og Forbedringer for Passagerernes Sikkerhed og Komfort. Den traadløse Telegraf betjenes af to Telegrafister, som holder Vagt baade Nat og Dag.

Første og anden Kahyt i alle Skibene er elegante og hyggeligt indrettede, men hvad der i Særdeleshed tiltrækker Opmærksomheden er Bekvemmelighederne i tredie Klasse, idet denne bestaar udelukkende af Rum for 2, 4 eller 6 Personer, som hosstaaende Billeder udviser. Paa øverste Dæk findes Damesaloner og Herresaloner. Maaltiderne indtages ved dækkede Borde i store Spisesaloner.

Grunden til Liniens store Popularitet kan gives i faa Ord, nemlig:
Moderne Skibe. Høflig Behandling. Udmærkede Maaltider.

For Billetter og Cirkulærer henvend Dem til nærmeste LOKAL AGENT eller til

A. E. JOHNSON & CO. Inc.

GENERAL PASSAGER AGENTER, 1 BROADWAY, NEW YORK.

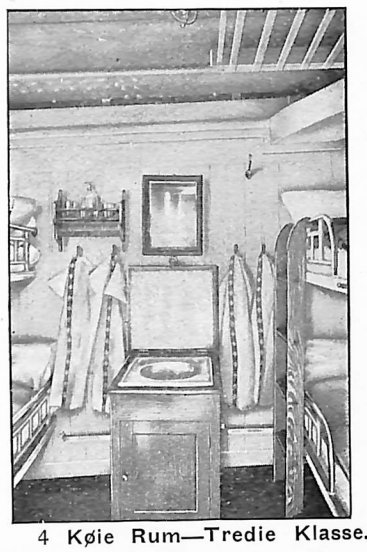

4 Køie Rum—Tredie Klasse.

A. E. JOHNSON & CO., 176 N. Dearborn Street, Chicago, Ill.
A. E. JOHNSON & CO., Inc., 236 Nicollet Ave., Minneapolis, Minn.

GEORGE E. MARSTERS, Inc., 248 Washington Street, Boston, Mass.
HALVOR JACOBSEN & CO., 250 Market Street, San Francisco, Cal.
THE CHILBERG AGENCY, 702 Second Ave., Seattle, Wash.

Populære Danske Bøger til lave Priser.

Nedennævnte Bøger, enkeltvis og i Sæt, er et Udtog af de Ting, som har vundet mest Yndest blandt Læsere i Amerika. Kun gennem Masseproduktion og forøget Omsætning er det i de senere Aar bleven muligt at falbyde en saadan Mængde Læsestof i gode Indbindninger til de anførte Priser.

H. F. EWALD: „CHRISTIAN DEN ANDEN."—Udentvivl den berømte Forfatters bedste historiske Roman. 315 Sider. Portofrit **46c.**

TH. MANN: „HANS KONGELIGE HØJHED."—En ganske fortrinlig Fortælling, 256 Sider, oversat fra det tyske, og som giver et Indblik i det tyske Bourgeousi's hele Tone. **46c.**

CLARA TSCHUDI: „EUGENIE," FRANKRIGS SIDSTE KEJSERINDE.—En authentisk og meget levende behandlet Skildring af Livet ved Napoleon III's Hof. 220 Sider, **46c.**

JEPPE AAKJÆR: „FREDERIK TAPBJERGS PLOVGILDE."—Og andre Fortællinger.. I komponeret Bind, portofrit, **57c.**

„FISKELARS."—Af Forfatteren til „Svenskerne paa Lolland." En romantisk Fortælling fra det 17de Aarhundrede. 212 Sider, elegant indb., portofrit **66c.**

„LYBÆKKERNE I NAKSKOV."—Samme Forfatter. Elegant Bind, portofrit **56c.**

„DEN RØDE PIMPERNEL."—Baronesse Orczy. Romanens Helt er en Englænder, der gaar under Navnet „Den røde Pimpernel," og som under den franske Revolution med Mod og Forvovenhed frelser Hundreder af Uskyldige fra Døden paa Skafottet. Bogen er ødselt udstyret, det smukkeste Tryk, fint glittet Papir, pragtfuldt Shirtingsbind med Titlen i bredt Guld, 372 Sider, portofrit **88c.**

„ET KØBMANDSHUS I SKÆRGAARDEN."—Roman paa 640 Sider, af Emilie Carlen. Godt indbunden med smuk Titel og forsynet med adskillige Billeder. Det er en berømt Bog, som endog er dramatiseret. Portofrit **90c.**

„JOMFRUTAARNET."—En glimrende Sømandsroman paa over 600 Sider, af Emilie Carlen. Denne er indbunden i to gode Bind og faas portofrit for **90c.**

„QUO VADIS," FRA NEROS TID.—Pragtfuldt indbunden, 384 dobbeltspaltede Sider, portofrit overalt for **95c.** Sienkiewics har i sin Bog givet en lige saa historisk paalidelig som glimrende farverig Skildring af Kejser Neros grusomme Regering; af den romerske Adels Yppighed og Vellevned i Forfaldstiden; af de berygtede Lege i Amfitheatret; af Roms Brand og Neros blodige Endeligt.

„GJØNGEHØVDINGEN" og „DRONNINGENS VAGTMESTER."—$1.17 portofrit overalt. Af alle de Bøger, der er udkommet i Danmark, er der ingen, der har vundet saa stor Yndest i alle Kredse som Carit Etlars berømte Roman „Gjøngehøvdingen og Dronningens Vagtmester." 538 Sider, gennemillustreret, stort Format, stærkt, smagfuldt Shirtingsbind med Guldtryk.

DEN VERDENSBERØMTE ENGELSKE FORFATTER SIR CONAN DOYLE'S FORTÆLLINGER.—Ialt 48 Fortællinger. Over 1,000 Sider Læsestof. Spændende, eventyrligt, moderne. Disse 48 Fortællinger er indbundne i **10 stærke røde Bind med Titler i Sort.** Portofrit overalt for **$1.76.**

STEEN STEENSEN BLICHER'S NOVELLER OG SKITSER.—Blicher's samlede Værker, fem Bind, 2230 Sider, ny revideret Udgave. Indbunden i de smukkeste, blaatonede, holdbare Shirtingsbind med udhævet Billede af Blicher paa den jydske Hede, **en virkelig Luxusudgave,** som vil være en Pryd for ethvert Bogskab, portofrit, kun **$2.24.**

NATIONALFORFATTEREN LUDVIG HOLBERG'S SAMLEDE KOMEDIER OG SKRIFTER.—Allesamman komplet i 12 Bøger, indbundne i fire Pragtbind, portofrit tilsendt overalt for **$2.39.** 2400 Sider Læsestof med et Smil og en klog Tanke paa hver Side og forsynet med 32 virkeligt træffende og tidssvarende Illustrationer af den kendte Kunstner, Rasmus Christiansen. Foruden alle Holbergs Komedier indeholder Værket ogsaa det store fortællende Digt om Peder Paars, Romanen Niels Klim samt Holbergs Epistler og Breve, der indeholder hans egen Livsroman.

SAXO GRAMMATICUS: „DANMARKS KRØNIKE."—Særligt smukt mørkegrønt Pragtbind med stilfuld Vignet og Guldtryk paa Front og Ryg, portofrit overalt for **$2.39.** 776 Sider Læsning i stort Kvart Format (7½x10 Tm.) med ikke mindre end 300 mesterlige Illustrationer af den berømte norske Kunstner Louis Moe. Et herligt Værk om Danmarks Oldtid og Middelalder. Dr. Fr. Winkel Horn's Oversættelse.

ALLE LOUISA M. ALCOTTS BERØMTE ROMANER.—Disse livlige eller ofte rørende Skildringer maa sidestilles med Marie Sophie Schwartz'. Oversættelsen til Dansk er fortrinlig udført af J. E. Wørmer. Der er ti Bind ialt, nemlig: 1) Plumfield, 2) Søskendebørn, 3) Unge Kvinder, 4) Ved Arnen, 5) Pigebørn, 6) Lettys Landstryger, 7) Polly, 8) Joes Drenge, 9) Kristine, 1. Del, 10) Kristine, 2. Del. Hele Sættet paa 10 Bøger i smukke og solide Shirtingsbind, omfattende 2300 Sider Læsning faas portofrit for **$2.76.** De enkelte Bind kan faas for **30 Cents per Stk.**

NORDAHL ROLFSEN'S VERDENSHISTORIE.—Illustreret. To Dele i en Bog. Udgivet paa Dansk ved Ingvor Bondesen. Ialt 742 store Sider paa fint glittet Papir, med flere hundrede Illustrationer, svært og solidt komponeret Pragtbind med Guldskrift og sort Ornamentation. Portofrit for **$3.84.** Dette Værk anvendes i to mindre Formater i Skolerne i de tre nordiske Lande og er særlig anerkendt for dets Grundighed, saavelsom den letlæselige og folkelige Stil, hvori det er holdt. Men det foreliggende Værk er det største og mest udførlige af de tre, og det egner sig særlig for Hjemmene, hvor der er Trang til en Folkebog i Ordets bedste Betydning.

KRIG GENNEM AARTUSINDER.—Fem Dele indbundne i Pragtbind hver for sig. Trykt paa svært Luxuspapir og gennemillustreret med de fineste Tonebilleder og Gravurer af berømte Malerier. I alt 1135 Sider i stort Format, 8x11½ Tm. Dette kolossale Værk om de civiliserede Nationers store Slag siden Kristi Tid og op til 1871 er samlet og skrevet af en anset dansk Officer, Kaptajn Daniel Bruun. 79 helsides, bruntonede Gravurer foruden 7—800 meget fine Illustrationer af berømte Krigere, Fyrster og Generaler gennem alle Tider, saavel som Slagscener, historiske Møder og Situationer. 1. Del, Oldtidens Krigshistorie. 2. Del, Middelalderen. 3. Del, Napoleonstiden. 4. Del, Fra Sebastopol til Solferino. 5. Del, **Fra Dybbøl til Sedan.** Portofrit forsendt overalt i U. S. for **$5.15.** Til Canada 1 Dollar mere paa Grund af Vægten. Bøgerne vejer 10 Pund.

TRE BØRNEBØGER FOR 65c.—1) Historien om Rødhætte i Billeder. 2) Dannebrogsbogen, Historien om Dannebrog i Billeder og Text. 3) Æventyr og Historier, meget morsomme, 68 Sider Læsning med glimrende, vittige Billeder af Louis Moe. Stift Bind. Alle tre for **65c.** Et Dusin Sæt for **$7.25.**

DANSK KOGEBOG.—Her er en god og meget billig Kogebog, som vil være af Nytte i ethvert dansk-amerikansk Hjem. Den er samlet og udgivet af Christine Nielsen og er solgt i Tusindvis af Exemplarer i Danmark. Den er beregnet for Middelklassens Hjem, men har sin Værdi for enhver Husmoder. Æbleskiver f. Ex. — der er sex Opskrifter. 211 Sider, uindbunden, trykt paa stærk Papir. **34c.**

ENKELTE EXEMPLARER AF „MISTELTENEN" for 1913 og 1914 haves endnu a **50c,** portofrit.

„DE FORENEDE STATERS DANSKE ALMANAK," udgivet af Mich. Salom, Seattle, Wash. Aargangene 1914, 1915, 1916 a **50c** hver, portofrit.

Andre passende Julegaver.

FOUNTAIN PENS.

Udentvivl den bedste Fyldepen i Handelen faas her til nedsatte Priser. Pennen fylder sig selv uden at tilsmudse Fingre. Sort eller marmoreret Skaft, 14K guldfyldt Pen. Vi hører kun tilfredse og rosende Udtalelser om denne Pen.

Nr. 1, Almindelig Størrelse, portofrit.....$1.45
Nr. 2, Extra stor, portofrit $1.95
Nr. 3, Extra stor med guldfyldt Ring og Monogram.....$2.45

Hvis De bestiller Nr. 3, husk at skrive hvad Bogstav De ønsker indgraveret.

IMPORTEREDE LOMMEKNIVE.

Mørkt Benskaft, 2 Solingen Blade og Proptrækker.....$ .75
Langt hvidt Benskaft, 2 Solingen Blade og Proptrækker i Etui.....$1.35
Perlemors Skaft i Etui, 2 Solingen Blade og Proptrækker.....$1.75
Svanekniven. Stor Tollekniv med et Blad, engelsk Staal.....$ .65

KRONEPIBER.

Fransk Briarhoved med haard Gummispids .....$ .50
Fransk Briarhoved med Pyralin Ravspids $1.65
Fransk Briarhoved med Pyralin Ravspids i Etui.....$2.25
Fransk Briarhoved med ægte Ravspids, guldfyldt Ring og Etui.....$4.00

SMAA PORCELLAIN VASER. IMPORTEREDE FRA DANMARK.

Hvid 6 Tm. Vase med blaat Spindelvævmønster om Kanten.....$ .65
6 Tm. Vase med Lilie i to Farver .....$ .75
5½ Tm. Vase, blaat Kirsebærmønster.....$ .65
5 Tm. Vase, Ærteblomst, to Farver .....$ .50
5 Tm. Vaser, terra cotta farvede .....$ .50
3½ Tm. Vaser, hvide med Mønster eller terra cotta farvede.....$ .35
Nips i Form af Snegl, 4½ Tm. .....$ .50
Nips i Form af Gaas, 5 Tm. udspilede Vinger $1.35

Alt sendes portofrit og omhyggeligt indpakket saa det ikke kan knuses.

Axel H. Andersen

312 Brown Block — Omaha, Nebraska

FØDT I DANMARK.

(Sluttet)

samfundet forlængst erhvervet sig en fremskudt Plads blandt lignende Foreninger her i Landet. Men i Kraft af sin Størrelse og sit Navn er det tillige bleven et af de bedste Midler til her i Amerika at pointere de Evner og Værdier som tilflyder det nye Land fra Danmark. Paa hver eneste Plet hvor en Loge samles bliver det paavist og gentaget, at der er noget, der hedder Danmark, som har tilført Amerika nye Værdier gennem sin udvandrede Befolkning. Og dette gavner hver eneste Dansker i Amerika.

Det ser ovenikøbet ud til at Danmarks Navn er i Opkomst herovre. Den for mange Lande saa ulykkelige Krig har gjort København til et vigtigt Knudepunkt for Handel og Trafik, og man hører Byen nævnt mere end nogensinde før i Skibsrapporter, Bankanliggender og i Efterretningsvæsenet. Mange danske Institutioner er for Alvor ifærd med at blive overførte i amerikansk Samfundsliv; der stræbes mere og mere efter at indføre noget af det intensive Landbrug, som det lille Land har kendt i længere Tider, og de danske Landejendommes Kreditsystem er lagt til Grundlag for nye Lovforslag, som den amerikanske Kongress snart vil komme til at beskæftige sig med. Gennem hele denne Evolution vil Danmarks Navn komme til at staa frem som noget værdifuldt og efterlignelsesværdigt.

Det vilde være beklageligt om ikke alle Danske herovre forstod at drage Fordel af det forøgede Renome, der saaledes er ifærd med at blive til Aktualitet. Og det vilde til Gengæld være klogt for hvert enkelt Individ, om han støttede vore allerede driftige og sukcesfulde Institutioner, hvorigennem vor Nationalitet paavises og holdes i Hævd.

Mest praktist og fordelagtigt vilde det være om Delegaterne paa disse Billeder, eller andre af samme Æt, næste Gang de samles kunde repræsentere mindst 30,000 Mennesker af samme Herkomst.

Lad os bekende Kulør som „Fødte i Danmark."

NYTAAR.

De Kunstnere driver et sælsomt Spil
hvergang det stunder ad Nytaar til:
de tegne Landskab med Stjerner og Sne
et ynderigt Barn, en naaderig Fe,
den blinkende Vin i blanke Pokaler,
fornøjede Miner, beaandede Taler,
et Uhr, der melder i klingre Slag:
der har vi den dejlige Nytaarsdag!
— Ret aldrig saa jeg en Almanak,
den bragte mig jo den samme Snak.
Ret aldrig en Julebog jeg fandt,
den mig jo den samme Ende spandt.
Monstro det er Mangel paa kunstnerisk Ærlighed?
eller er det blot rørende Menneskekærlighed?
Vil de bilde os ind, at det gamle er dødt,
fordi det ny er til Verden født?
Vil de venligst skjule med skønne Tegninger,
at et glædeligt Nytaar begynder med Regninger?

CARL EWALD.

Pris: 50 Cts.

Med Pragtbilag 75 Cts.

Udgivet af

AXEL H. ANDERSEN

312 Brown Block

OMAHA, NEB.